

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

FEBRUARIE 2019: EXAMENUL DIN FAMILIE + PĂZEȘTE-ȚI CĂSNICIA!
+ LECȚII DE LA MARELE ÎNVĂȚĂTOR + ARTICOL INTERZIS COPILOR
+ DRAGOSTEA, ÎNTR-O LEGĂTURĂ FAMILIALĂ ÎNDELUNGATĂ
+ MODELAREA VIEȚII + PAȘI ÎN DOI + „DU-MĂ PE CALEA VEȘNICIEI!”

Păzește-ți căsnicia!

2-9 februarie 2019 - Săptămâna Căminului Creștin

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

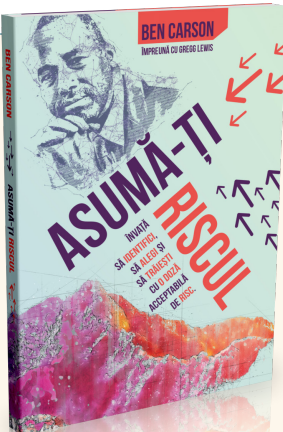
UNIVERSITATEA ADVENTUS

Vino la ZILELE UNIVERSITĂȚII ADVENTUS

17 – 19 MAI 2019

Pentru participare la eveniment înscrie-te la adresa uadventus.ro/zileleua2019

Pentru informații suplimentare: 0753 142 622 secretariat@uadventus.ro

IN CURÂND LA EDITURA VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE:

Pentru a obține mari succese în viață, trebuie să fii expert în asumarea de riscuri calculate. Dr. Carson te invită să înveți, să înțelegeți și să folosești riscurile astfel încât să îți pui în valoare și să-ți energizezi la potențial maxim viața și viitorul.

Dr. Benjamin Carson este profesor de neurochirurgie, chirurgie plastică, oncologie și pediatrie și directorul Secției de neurochirurgie pediatrică de la Johns Hopkins. Este de asemenea și autorul a trei alte bestselleruri – Măini înzestrate Gândește cutezător Imaginea de ansamblu

UN PROIECT ADRA ROMÂNIA ÎMPOTRIVA VIOLENȚEI ÎN FAMILIE

CASA ADRA

CENTRUL DE PRIMIRE ÎN REGIM DE URGENȚĂ A VICTIMELOR VIOLENȚEI ÎN FAMILIE

www.adra.ro

DEPARTAMENTUL TINERET

16 martie 2019
ZIUA MISIUNII PENTRU TINERET

16-23 martie 2019
SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE A TINERILOR
Tematica: „Întâlniri decisive”
Autor: Roberto Badenas

Sună la **112** când în jurul tău se petrece un act de agresiune!

SERVICII: Adăpost, consiliere socială, consiliere psihologică, asistență medicală de urgență, hrană, îndrumare către un jurist.

Poți sprijini proiectul pentru victimele violenței în familie prin donații în contul: **RO73 RNCB 0074 0292 1540 0001- LEI** (Banca BCR, Sector 3)

CONTACT

☎ 021 25 25 117 📧 ajutor@adra.ro

FINANȚATORI

PARTENERI

Anul XCVI, FEBRUARIE 2019. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pirlitu, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

FAMILIA – ȘCOALA IUBIRII

Familia trebuie să constituie locul cel mai drag și apropiat sufletului uman, oază de liniște și de confort atât de necesară vieții umane într-o lume tot mai frământată.

Maria a marcat prin prezența sa atât debutul, cât și finalul misiunii publice a lui Isus. A fost prezentă la nunta din Cana, unde L-a rugat pe Isus să Se îngrijească de nevoile mirilor, și a fost prezentă pe dealul Golgotei, unde sufletul i-a fost „străpuns de o sabie” (Luca 2:35).

Familia este fără îndoială, sau ar trebui să fie, locul cel mai frumos de pe pământ, acolo unde bucuria, împreună-simțire și harul se descoperă din plin în viața și acțiunile membrilor ei. Dar dincolo de zilele senine, ea este locul unde ne simțim în siguranță în cele mai cumplite furtuni.

Exemplul Domnului Isus ne arată că nu ar trebui să uităm de nevoile celor dragi chiar și atunci când trecem prin momente de criză. Dragostea, bunătațea, respectul, recunoștința ar trebui descoperite în orice anotimp, în orice zi, în orice condiții, pentru ca familia să fie cu adevărat locul pe care Dumnezeu l-a plănuțit să fie.

În ceasul morții Sale, Domnul Hristos Și-a adus aminte de mama Sa.

„O, ce Mântuitor milostiv și iubitor. În mijlocul durerilor fizice și al chinurilor sufletești, El S-a gândit la mama Sa! Nu avea niciun ban cu care să Se îngrijească de nevoile ei, dar pentru că Ioan Îl iubea din toată inima, El i-a încredințat-o pe mama Lui ca pe o comoară de preț... Și acum, chiar în clipa ultimei Sale agonii, n-a uitat să Se îngrijească de mama Sa văduvă și întristată”¹ În apropierea morții, Isus S-a îngrijit să creeze noi legături de familie și să delege responsabilități cu rol protector. Ioan și-a găsit o nouă mamă, iar Maria și-a găsit un nou fiu. Avem foarte multe responsabilități în familie, dar una dintre cele mai importante este „grija”, fără de care un creștin, oricât de evlavios ar fi, este „mai rău decât un necredincios” (1 Timotei 5:8).

Iubirea se învață prima dată în familie. Cel care se comportă iubitor în afara familiei trebuie să realizeze că, prima dată, el a fost beneficiarul iubirii familiale, maternelne și paterne și ar trebui să arate aceeași iubire și pentru cei din casa lui.

„Exemplul desăvârșit al iubirii filiale a Domnului Hristos strălucește cu putere neînfrântă prin negura veacurilor.”² Isus a învățat iubirea în familia sa pământescă, mama Lui a fost prima ființă care i-a prezentat pe pământ iubirea ca un principiu de viață. Familia este locul unde se învață iubirea, răbdarea, înțelegerea și respectul; în sânul ei află care sunt adevăratele valori ale vieții. Familia trebuie să fie locul unde se practică cel mai important principiu de viață: iubirea. În momentul în care acest principiu este însușit, viața omului va avea o destinație unică: familia cerului, unde vom experimenta adevăratul sens al iubirii.

Mă rog ca pentru toți cititorii familia să însemne prezență, protecție și iubire infinită.

¹ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, cap. Golgota.

² *Ibidem*.

URMÂND PE ISUS BALLA LORAND
 „CÂND A VĂZUT ISUS PE MAMĂ-SA ȘI, LĂNGĂ EA, PE UCENICUL PE CARE-L IUBEA, A ZIS MAMEI SALE: «FEMEIE, IATĂ FIUL TĂU!» APOI, A ZIS UCENICULUI: «IATĂ MAMA TA!» ȘI, DIN CEASUL ACELA, UCENICUL A LUAT-O LA EL ACASĂ.” – IOAN 19:26,27

CUPRINS

- 4 Familie**
Romică Srbu
 Examenul din familie
- 6 Familie**
Adventist World
Jarrod Stackelroth
 Păzește-ți căsnicia!
- 8 Familie**
Adventist World
Geoffrey G. Mbwana
 Lecții de la Marele Învățător
- 10 Educație**
Adventist World
Jared Thurmon
 Articol interzis copiilor
- 11 Familie**
Mihalec Gabor
 Dragostea, într-o legătură familială îndelungată
- 14 Știri**
Ilyés Márton
 Modelarea vieții
- 15 Biografii**
Cristian Trenchea
 Joseph Bates (2)
- 16 ASUP**
Nicolae Șerban
 Pași în doi
- 18 Doctrină**
Ștefan Radu
 „Du-mă pe calea veșniciei!”
- 21 Texte și semnificații**
Gabriel Ișvan
 Creștin căzut din har
- 22 Misiune**
Iosif Diaconu
 Pe urmele lui Noe (1)
- 24 Apologie**
Pavel Burlacu
 Adevărul prezent, prin turbulențele sfârșitului de veac (2)
- 27 Teologie**
Florin Lăiu
 Pregățiți pentru un salt doctrinar?
- 30 Pagina copiilor**
Alina Chirileanu
 Din Cuvântul Domnului
- 31 De la inimă la inimă**
Ștefan Tomoiagă
 În „dimineața sufletului tău”

EXAMENUL DIN FAMILIE

Expresia „scoateți o foaie de hârtie” ne duce cu gândul la școală, la sala de clasă, la examen. De regulă, după ore sau după un examen, mergem acasă, locul unde ne relaxăm sau analizăm ce am făcut la examen... Familia nu este însă un loc de examen. Aici, acasă, evaluăm doar examenul, dacă a fost ușor sau greu. În familie, ne frământăm și așteptăm rezultatele la examene. Celebrăm rezultatele pozitive sau ștergem lacrimile pentru rezultatele negative. Familia nu este un loc de examen, este doar locul în care discutăm despre examen.

Și totuși să ne oprim puțin și să medităm mai adânc, mai complex asupra noțiunii de examen sau test în legătură cu familia. De exemplu, dacă luăm în calcul o simplă discuție din familie cu privire la culoarea peretelui din dormitor sau o discuție mai complexă pe tema sfârșitului și a venirii Împărăției lui Dumnezeu, întrebându-ne ce fel de

oameni ar trebui să fim, descoperim că de multe ori o astfel de discuție ne plasează inutil în tabere diferite. Ajungem la realități total străine de sintagma „oameni care-L iubesc pe Dumnezeu și așteaptă revenirea Domnului Hristos”. Reacții ca aroganța, ura, disprețul sau chiar anatimizarea nu-l caracterizează deloc pe omul lui Dumnezeu, fie el soț, soție sau copil.

Ne irosim energiile și risipim resursele în lupte care nu au de-a face cu lupta cea bună a credinței. Discuțiile, gândurile, faptele – viața de familie, într-un cuvânt – devin test în cadrul marelui examen al vieții. Ne înșelăm cu gândul dreptății noastre reale sau imaginare și uităm de faptele, atitudinile, cuvintele, gândurile nepotrivite de care ne-am făcut vinovați în numele dreptății. Diavolul își face astfel nestingherit lucrarea, determinându-ne să picăm testele și poate chiar marele examen al vieții.

Familia – un examen important al vieții

În sensul acesta, profetul lui Dumnezeu ne avertizează: „În timp ce priveam asupra situației periculoase a tinerilor noștri și mi se arăta cât de indiferenți sunt părinții față de bunăstarea lor, inima mea a fost deprimată și slăbită; îngerii au fost mâhniți și au plâns îndurerăți... *L-am văzut pe Satana implantându-și steagul în familiile celor care mărturisesc a fi cei aleși de Dumnezeu, dar cei care umblă în lumină trebuie să fie în stare să vadă deosebirea dintre steagul negru al vrăjmașului și drapelul pătat de sânge al lui Hristos*” (Mărturie, vol. 4, p. 200).

Descoperim că în familie dăm testul autenticității creștinismului nostru și că aici este terenul decisiv în marea luptă dintre Domnul Hristos și Satana. Aici se flutură steagul lui Hristos sau al celui rău.

Lumea din vremea lui Noe a pierdut examenul vieții, sfârșind în apele potopului. Domnul Hristos sublinia: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” (Matei 16:26). O cauză importantă a ratării acestui examen al examenelor a fost felul în care au privit și transpus în practică relația cu Dumnezeu în ceea ce numim viața de familie.

„A fost efortul calculat al lui Satana acela de a perverti instituția căsătoriei, *de a slăbi obligațiile ei și de a micșora sfințenia ei*; căci pe nicio altă cale n-ar fi putut să strice până într-atât chipul lui Dumnezeu în om și să deschidă ușa mizeriei și viciului” (Patriarhi și profeți, p. 338).

Diavolul a denaturat în mintea și practica oamenilor din acea generație două elemente esențiale: obligațiile și sfințenia familiei.

a. Obligații, datorii sunt cuvinte evitate, ocolite, socotite învechite, dar niciodată depășite. Vorbim de dragoste și ne gândim de obicei la emoțiile trecătoare. Vorbim de familii puternice și punem în centru fericirea egoistă, uitând intenționat de loialitate, datorii, obligații nespecifice pentru firea umană ce are nevoie de Hristos. Am uitat înadins de Pavel care, inspirat de Duhul Sfânt, scria: „Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Corinteni 9:27)?

Căutăm emoții pentru fapte de dragoste și, pentru că nu le avem, nu le mai facem, uitând de legământ, loialitate și credințioșie, care te conduc la fapte de dragoste, iar acestea, la rândul lor, aduc emoțiile plăcute, nobile.

b. Sfințenia familiei este un al doilea element neglijat, scos subtil, la sugestia Diavolului, din ecuația familiei, cu rezultate catastrofale atunci și acum. Sfințenia familiei presupune:

- ca familia să fie abordată după principiile cerului;
- ca familia să aibă prioritate în fața intereselor personale egoiste, cum ar fi carierismul, și a altor lucruri poate bune, dar care, puse înaintea familiei, fac doar

rău. În și prin familie înțelegem și dezvoltăm capacitatea de a avea relații neegoiste, de calitate, care construiesc un caracter potrivit pentru Împărăția Lui;

- ca familia să fie în centrul misiunii și slujirii mele, pentru a fi capabil să slujesc autentic și altora, împreună și prin familia mea.

„Fiind instituită de Dumnezeu, căsătoria este o instituție sfântă și nu trebuie privită într-un spirit egoist... Cercul privește cu plăcere asupra acelei căsătorii încheiate pe baza dorinței sincere de a se conforma sfaturilor date în Scriptură” (Familia împlinită, p. 165).

Familia în Hristos

Domnul Isus Hristos spunea și spune și pentru zilele acestea: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului... se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți” (Matei 24:37-39).

Dumnezeu ne-a descoperit că la sfârșitul timpului va fi ca la potop. Iar în centrul zilelor lui Noe, ca factor declanșator al răutății aducătoare de judecată divină, s-a aflat pervertirea instituției familiei. Antediluvienii au pierdut examenul din familie și au picat la toate testele din societate.

„Căsătoria era legitimă pe vremea lui Noe, așa cum ea este legitimă și astăzi, atâta timp cât ceea ce este legitim este tratat în mod corespunzător și nu este dus la excese păcătoase.” (Căminul adventist, p. 121).

Prin închinare și devoțiune împreună, acționând principial, adică în acord cu voia Lui exprimată în Biblie, căutând mai întâi lucrurile privitoare la Împărăția cerurilor, urmărind binele celor de lângă noi, familia mea este în siguranță, este cu și în Hristos.

Ce vezi când privești la casa ta, în casa ta? O casă gata pentru Acasă sau o casă dezbinată împotriva ei? Iosua spune: „Cât despre mine, Eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24:15).

Începe o nouă zi – foaia ta de examen pentru veșnicie – și scrie frumos în și prin familia ta! „Îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: «Astăzi», pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului” (Evrei 3:13). ■

Romică Sîrbu este director al Departamentului Educație și Viața de Familie, Uniunea de Conferințe.

DESCOPERIM CĂ ÎN
FAMILIE DĂM TES-
TUL AUTENTICITĂȚII
CREȘTINISMULUI
NOSTRU ȘI CĂ AICI
ESTE TERENUL DECI-
SIV ÎN MAREA LUPTĂ
DINTRE DOMNUL
HRISTOS ȘI SATANA.

PĂZEȘTE-ȚI CĂSNICIA!

In trecut, un bărbat înstărit construia un castel pentru a-și proteja bunurile și pe cei apropiați. Astăzi construim garduri înalte pentru a-i ține pe hoți la distanță și pentru a păstra în interiorul acestuia lucrurile noastre de valoare. Totuși, cei mai mulți dintre noi petrecem prea puțin timp gândindu-ne cum să ne protejăm cea mai importantă relație.

Căsnicia costă timp și bani și poate avea efecte veșnice. Dacă eșuează, costurile cresc. Atunci când o căsnicie se destramă, nu doar cuplul suferă, ci și copiii, familiile, prietenii și chiar biserica.

Așadar, există vreun îndrumar biblic pentru a ne proteja căsnicia?

Căsătoria este folosită ca metaforă pentru a ilustra relația dintre omenire (biserica) și Dumnezeu. Isus spune că cea dintâi și cea mai mare poruncă este „să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta” (Marcu 12:30). Această poruncă ne protejează relația cu Dumnezeu și ne oferă un model pentru dragostea care implică sacrificiu de

sine – o atitudine de respect, onoare și admirație reciprocă – și care protejează căsniciile și le ajută să înflorească și să prospere.

PĂZEȘTE-ȚI INIMA

Inima este centrul emoției umane (nu doar o pompă cu patru camere care împinge sângele în organismul nostru). A ne păzi inima înseamnă a ne (in)forma emoțiile.

Am auzit mulți oameni care spun că își iubesc partenerul, dar nu mai sunt îndrăgostiți. De fapt, ei permit emoțiilor să le umbrească judecata. Aventurile extraconjugale nu încep cu sex – ele încep cu atașament emoțional față de altcineva în afară de partenerul de viață.

Emoțiile însă pot fi controlate. Semnul maturității și al creșterii este acela de a pune o protecție inimii. Nu ar trebui să împărtășim gândurile și sentimentele noastre cele mai intime cu cineva cu care nu avem o legătură de căsătorie, în special atunci când vine vorba de o situație în care ne aflăm singuri în prezența unei alte persoane. Ar trebui să împărtășim emoțiile, experiențele și gândurile noastre cele mai profunde cu partenerul de viață. Luați-vă astăzi angajamentul să fiți deschiși în totalitate doar față de partenerul dumneavoastră.

**RELAȚIILE PUTERNICE TREBUIE CONSTRUITE,
NU SE ÎNTÂMPLĂ PUR ȘI SIMPLU.**

Jarrod Stackelroth este editor la South Pacific Adventist Record și locuiește în Wahroonga, New South Wales, Australia.

PĂZEȘTE-ȚI MINEA

Mintea este centrul gândirii. Isus ne-a arătat faptul că gândurile și intențiile sunt de o importanță majoră atunci când a spus că mânia este crimă, iar pofta este adulter. Păcatul se naște în minte, iar mintea este de multe ori influențată de vedere.

Pe ce anume ne concentrăm atenția? Am auzit recent o statistică, conform căreia băieții cu vârsta de 11 ani au fost expuși pornografiei în procent de 100%. Pornografia se găsește pretutindeni și poate afecta foarte serios relațiile. Partenerul dependent de pornografie îl consideră adesea pe celălalt partener fad și incapabil să îi satisfacă nevoile. Ei întrețin fantezii mai presus de bucuria realității.

Eu am reușit să mă țin departe de pornografia online, însă ochii mei încă mă pot înșela. Uneori, cel mai greu este să merg vara prin centrele comerciale, sau pe plajă. Trebuie să mă disciplinez pentru a-mi păzi ochii.

Însă mai mult decât a încerca să alungăm sau să distrugem gândurile rele, trebuie să ne concentrăm atenția asupra partenerului nostru. Cât de des încercăm să rememorăm amintirile plăcute? Ne amintim de lucrurile bune pe care le-am făcut sau de binecuvântările pe care le-am primit? Este ușor să alunecăm într-o gândire negativistă. Trebuie să ne instruim mintea să dezvolte admirație și preocupare pentru partener. Trebuie să gândim pozitiv, iar relația și interacțiunea noastră cu persoana iubită se vor îmbunătăți. Trebuie să ne antrenăm gândurile și ochii să se concentreze asupra partenerului de viață.

PĂZEȘTE-ȚI SUFLETUL

Una dintre cele mai eficiente metode de a ne păzi căsnicia este aceea de a cultiva unitate spirituală, ceea ce înseamnă a avea aceleași convingeri și practici ca și partenerul de viață. Înțeleptul a spus: „Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotrivă; și funia împletită în trei nu se rupe ușor” (Eclesiastul 4:12). Cu alte cuvinte, a fi împreună, a păstra unitatea cuplului ne oferă putere. Atunci când Dumnezeu este a treia componentă în împletitura relației noastre, El este inclus în succesul nostru. Relația noastră Îi aduce onoare atunci când El este temelie și se află la baza ei. Cum? Soții pot avea opinii și culturi diferite, provenind din familii diferite. De fapt, după un anumit timp de la căsătorie vor observa că aproape totul este diferit. Însă dacă ambii parteneri Îl urmează pe Dumnezeu, ei se îndreaptă în aceeași direcție. Devotamentul față de Dumnezeu înseamnă devotament față de partenerul de viață.

Pavel scria că, în Hristos, „nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos

Isus” (Galateni 3:28). Identitatea, visurile și țintele noastre vor fi mari provocări dacă nu vor fi ancorate în Hristos. Așadar, ne păzim sufletele atunci când alegem să ne ascundem în Dumnezeu și să îl lăsăm pe El să ne apere căsnicia.

Luați-vă timp să vă rugați împreună, petreceți timp cîntînd Scriptura împreună. Inițiați conversații spirituale pentru a înțelege ce simțiți fiecare referitor la evenimentele care se petrec în lumea din jur, în familia și în viața dumneavoastră.

Consultați-l pe Dumnezeu atunci când aveți de luat decizii majore în familie. Căutați sfat și înțelepciune în Cuvântul Său, în rugăciune, în mentori sau pastori sau prieteni care merg și ei, la rândul lor, alături de Dumnezeu, astfel încât să puteți deosebi care sunt alegerile cele mai potrivite pentru căsnicia dumneavoastră și pentru onoarea numelui Său.

PĂZEȘTE-ȚI PUTEREA

Puterea se găsește în mâinile și în brațele tale. Puterea unei persoane este adesea descoperită în acțiunile sale, aceasta însemnând inclusiv locurile în care se află persoana respectivă. Păstrați întotdeauna o distanță fizică decentă față de persoanele de sex opus. Dacă este posibil, încercați să nu fiți niciodată singuri sau izolați cu nimeni altcineva în afară de partenerul de viață. În acțiunile pe care le inițiați, evitați orice urmă de flirt. Potrivit contextului cultural, o strângere de mână sau o îmbrățișare sunt lucruri acceptate atâta timp cât ele sunt respectuoase. Păziți-vă căsnicia prin stabilirea unui set de reguli referitoare la aspectele ce țin de spațiul și de apropierea fizică.

În schimb, folosiți-vă puterea pentru a vă întări partenerul. Faceți o prioritate din a vă petrece timpul împreună. Oferiți-i un masaj sau ajutați-l la treburile casnice, gătiți pentru partenerul dumneavoastră și confecționați cadouri pentru el/ea. Folosiți-vă puterea pentru a vă sluji partenerul și veți putea observa cum dragostea va crește și se va aprofunda.

Un set de reguli referitoare la limitele fizice – ce anume este acceptabil și ce nu – este o idee chiar foarte bună. Vorbiți unul cu altul. Aflați care sunt lucrurile care-i provoacă disconfort partenerului. Poate sunt anumite lucruri pe care trebuie să încetați să le mai faceți.

Dumnezeu ne oferă îndrumări pentru a ne păzi relația cu El. Relația de căsătorie reflectă relația cu El. Dacă ne punem anumite limite în ceea ce privește aspectele emoționale, mentale, spirituale și fizice din viața noastră, ne păzim relația atât pentru binele nostru, cât și pentru al copiilor noștri și pentru binele tuturor celor care vin în contact cu noi. ■

LECȚII DE LA MARELE ÎNVĂȚĂTOR

În zilele acestea în care trăim, primele pagini ale ziarelor sunt pline de știri care parcă nu se mai termină, legate de hărțuiri sexuale, abuzuri sau femei umilite.

Acesta nu este un fenomen nou. Dacă Isus ar fi trăit astăzi în mijlocul nostru, foarte probabil ar sta într-un loc public și ar citi cu voce tare același pasaj din Scriptură: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați” (Luca 4:18).

TEMELIA PUSĂ ÎNCĂ DE LA CREAȚIUNE

O manifestare fundamentală a respectului lui Dumnezeu față de omenire poate fi observată chiar de la început, când El a hotărât să creeze omul după chipul Său. Femeia, asemenea bărbatului, poartă același chip al lui Dumnezeu, chiar dacă păcatul a deformat acest chip în omenire.

Chiar dacă Adam a fost primul creat, el a considerat-o pe Eva ca fiind egalul său în momentul în care a văzut-o prima dată (Geneza 2:23). Faptul că Dumnezeu a luat o coastă de-a lui Adam pentru a o crea pe Eva a generat dragoste și respect între bărbat și femeie.

Pavel a făcut referire la același lucru atunci când a afirmat: „Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși” (Efeseni 5:28). Dumnezeu îi iubește și îi respectă atât pe bărbați, cât și pe femei. El dorește ca toți oamenii să facă același lucru, inclusiv femeile să se respecte pe ele însele. Chiar și după apariția păcatului, bărbații și femeile au devenit vase ale harului lui Dumnezeu.

„Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta sunt cuprinse Legea și Prorocii.” (Matei 7:12)

Geoffrey G. Mbwana, originar din Tanzania, slujește ca vicepreședinte al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în Silver Spring, Maryland, Statele Unite.

Respectul și preocuparea lui Isus pentru femei au fost foarte evidente în viața și slujirea Sa; ba chiar au fost revoluționare. Greco-romanii și cultura iudaică, majoritară la acea vreme, considerau femeia inferioară bărbatului.

Dar Isus a dat dovadă de o atitudine și de o abordare total diferită față de concepția tradițională a timpului. Multe situații din Biblie dovedesc acest lucru, însă ne vom referi acum doar la câteva dintre ele.

RESPECT ȘI DRAGOSTE NECONDIȚIONATĂ

Se spune că, dacă vrei să afli cum se va purta un tânăr cu viitoarea soție, să privești la felul în care relaționează cu mama și cu sora lui. Biblia nu ne spune multe despre relația lui Isus cu mama lui. Însă trei situații care sunt relatate sunt suficiente pentru a ne arăta crâmpoie dintr-o relație cordială și plină de respect.

Când Isus a fost pierdut de părinții Săi la Templu, aceștia L-au găsit antrenat în discuții cu învățătorii de acolo. Când mama Lui L-a întrebat de ce i-a tratat în felul acesta, răspunsul Său a fost: „Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2:49). Acesta nu a fost un răspuns răutăcios sau nerespectuos. El avea rolul de a-i educa pe părinți. Maria nu a fost ofensată de răspunsul Său, ci din contră, „păstra toate cuvintele acestea în inima ei” (versetul 51). După acest scurt, dar nu lipsit de respect schimb de replici, Luca spune că Isus a mers la Nazaret „împreună cu ei... și le era supus” (versetul 51).

La nunta din Cana, Maria, mama lui Isus, a venit să îi spună Fiului ei că nu mai era vin pentru invitați. Deși nu îi sosise încă vremea, Isus face o minune pentru a asigura vinul necesar. Faptul că Maria a adus înaintea Fiului ei, acum adult, această cerere, arată că între ei exista o relație de încredere și respect. Atitudinea lui Isus față de această femeie la nuntă se dovedește a fi, din nou, una pe placul cerului.

Când Isus era atârnat pe cruce, El S-a uitat la mama Sa și a zis: „Femeie, iată fiul tău.” Apoi S-a uitat la Ioan, ucenicul iubit, și a zis: „Iată mama ta” (Ioan 19:25-27). Lui Isus Îi păsa foarte mult de mama Lui. Chiar și pe moarte fiind, El S-a asigurat că cineva va avea grijă de mama Lui. Voia lui Dumnezeu este ca toți copiii să îi onoreze pe părinți așa cum a făcut Isus. Pentru Isus, Maria era mai mult decât o mamă, ea era fiica lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu o iubea, iar Isus o respecta.

DEPĂȘIREA BARIERELOR CULTURALE

Întâlnirea lui Isus cu femeia samaritană la fântână este o altă dovadă a depășirii barierelor culturale. Isus a dat la

o parte barierele prejudecății atunci când a stat la fântână ziua în amiaza mare și i S-a adresat respectuos femeii, cerându-i acesteia apă de băut. Femeia a fost șocată: „Cum!? Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samaritană?” (Ioan 4:9). Isus nu S-a uitat la această femeie prin ochelarii tradiției sau ai culturii vremii; El S-a uitat la ea așa cum știa că ar fi privit-o Dumnezeu, Creatorul Universului. După ce a identificat demonii din viața femeii, El i-a oferit cel mai de preț dar – apa vieții. „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!», tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie” (versetul 10); Isus nu a tratat-o cu dispreț; El a vrut să o ridice și să îi redea demnitatea.

Când Maria I-a spălat picioarele lui Isus cu mir de preț, Iuda a venit cu ideea conform căreia banii cheltuiți pe acel mir ar fi trebuit să fie direcționați către săraci. Isus a venit însă, imediat, în apărarea Mariei: „Dar Isus a zis: «Las-o în pace, căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele!” (Ioan 12:7). Atunci când un grup de femei și-au adus copiii la Isus pentru a-i binecuvânta, un lucru care era împotriva culturii, ucenicii au încercat să le împiedice. Isus a observat, S-a oprit din predicat și a poruncit: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți.”

Lui Isus i-a păsat foarte mult de mama Lui. La moarte, El S-a asigurat că mama Lui rămâne în siguranță (Matei 19:14). Isus a demonstrat că atât femeile, cât și copiii sunt valoroși în orice cultură și în orice timp.

DRAGOSTEA DESĂVÂRȘITĂ

Lui Isus i-a fost adusă o femeie prinsă în adulter de către învățătorii legii și de către farisei. Bineînțeles, ei au „uitat” să aducă și bărbatul care era implicat în actul adulterului. Isus i-a invitat pe acuzatorii femeii să arunce cu pietre dacă sunt fără păcat, însă niciunul nu a aruncat – au plecat toți. Întorcându-se către femeie, Isus a zis: „Femeie, unde sunt părâșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?” și a adăugat: „Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:10,11) Fără a tolera adulterul, Isus a muștrat tratamentul nedrept pe care părâșii voiau să i-l aplice femeii. Isus a apreciat și a apărât femeile de practicile depreciative ale culturii și ale timpului.

Pe cruce, Isus a demonstrat dragostea Sa desăvârșită și respectul atât față de bărbați, cât și față de femei. El Și-a dat viața pentru toți. Practicile culturale care subestimează, denigrează, înjosesc sau abuzează femeia sunt împotriva spiritului promovat de Hristos.

Eetalonul lui Isus sunt dragostea și respectul oferite tuturor celor care sunt însetați de adevăratul har uimitor al lui Dumnezeu. ■

Jared Thurmon
este partener
Adventist Review
Ministries.

Atunci când Steve Jobs, cofondatorul companiei Apple, a fost întrebat ce părere au copiii lui despre iPhone, el a răspuns:

– Copiii nu îl folosesc. În casa noastră, noi nu le dăm voie să îl folosească.

Înainte de a vă gândi că acesta este un răspuns foarte neobișnuit pentru un titan al tehnologiei, aflați că aproape de San Francisco, în California, Statele Unite, există o școală în care tehnologia nu se folosește mai deloc. Școala din Peninsula, Waldorf School, nu permite folosirea iPhone-ului, a iPade-urilor sau a computerelor.

Școala spune că 75% dintre copiii care învață acolo au părinți care lucrează ca directori în domeniul tehnologiei.

Așadar, care este secretul, având în vedere că cei mai prosperi inovatori ai lumii nu vor să-și expună copiii în fața micilor ecrane?

Știm faptul că profetul Samuel a mers la casa lui Isai pentru a-l unge pe unul dintre fiii săi ca rege al Israelului. Când a ajuns, s-a uitat la cei șapte tineri și toți păreau a fi gata să preia funcția de rege. Însă cel pe care-l alesese Dumnezeu nu era cel la care s-ar fi gândit Samuel. „Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă” (1 Samuel 16:7).

Așadar, care era lucrul care-l făcea pe David să fie mai pregătit decât frații săi să preia funcția de împărat? Detaliile pe care le avem despre el ne spun că el petrecea o mare parte din timp păzind animalele și folosindu-și creativitatea pentru a scrie și pentru a cânta.

Când scrie despre Adam și Eva în Eden, Ellen White spune că acestora li s-a dat „ocupația cea mai favorabilă dezvoltării—aceea de a îngriji plante și animale.”¹ A avea

grijă de plante și de animale și a petrece mult timp afară din casă sună revoluționar pentru o lume a tehnologiei. Așadar, care este problema ecranelor?

„Am lucrat cu sute de dependenți de heroină și de metamfetamină și ceea ce pot spune este că e mai ușor de tratat un dependent de heroină decât un dependent de ecran”, spune Nicholas Kardaras, expert în problema dependenței. El detaliază faptul că folosirea regulată a tehnologiei și petrecerea timpului în fața ecranului dăunează procesului de dezvoltare a creierului copilului în aceeași măsură în care dăunează și dependența de droguri.²

Dacă ești părinte sau urmează să fii părinte, ultima frază ar trebui să-ți atragă atenția. Oare este posibil ca timpul petrecut în fața ecranului să pipernicească potențialul vieții unui copil? Se pare că răspunsul este da.

Kardaras continuă: „Cercetările arată că folosirea de droguri și folosirea în exces a ecranului afectează cortexul frontal și reduce materia cenușie în respectiva regiune a creierului. Așadar, jocurile care excită simțurile creează un efect negativ dublu. Ele nu doar creează dependență, ci dependența este perpetuată prin impactul negativ pe care-l are asupra regiunii creierului care este responsabilă de controlarea impulsurilor și luarea deciziilor.”³

Adeseori, în Scriptură se face referire la frunte. Dumnezeu pune sigiliul pe frunte, sau Lucifer pune sigiliul său pe frunte. Conceptul care stă la baza acestui lucru face referire la cortexul frontal (lobul frontal). Acesta este centrul judecății, al moralității și al caracterului, precum și centrul creativității și gândirii critice. „Oamenii lui Dumnezeu primesc sigiliul pe frunte”, a scris Ellen White. „Nu este vorba despre un semn sau un sigiliu care poate fi văzut, ci este vorba despre o temelie pusă pe adevăr, atât intelectual, cât și spiritual, o temelie care nu poate fi zdruncinată.”⁴

Având în vedere că noi sperăm să predăm generației viitoare ștafeta speranței, haideți să fim cât se poate de creativi, chiar dacă aceasta înseamnă că trebuie să ne întoarcem înapoi în trecut. ■

¹ Ellen G. White, *Educație*, p. 43.

² www.vice.com/en_us/article/how-screen-addiction-is-ruining-the-brains-of-children.

³ *Ibidem*

⁴ Ellen G. White, *Maranatha*, p. 200.

Pentru a citi o dezbatere mai pe larg a subiectului, vizitați AdventistReview.org.

ARTICOL INTERZIS COPILOR

DRAGOSTEA, ÎNTR-O LEGĂTURĂ FAMILIALĂ ÎNDELUNGATĂ

Care este secretul unei iubiri îndelungate? Dar oare există cu adevărat așa ceva? Sau este lege faptul că dragostea trebuie să dispară cu timpul, iar dacă dispare, atunci să te doară, tocmai pentru ca tu să simți cât de mult valorează atâta timp cât se menține și trăiește?

Dacă consultăm autorii specialiști în terapia cuplurilor, care scriu pe baza experimentelor realizate în cabinetul lor, atunci pare că nu există nicio șansă ca dragostea să se mențină pe durata vieții. Aceasta deoarece ei întâlnesc mereu doar acele cupluri care au eșuat, dar cel puțin s-au dumirit și s-au lecutit.

Dar dacă dorim să dobândim niște răspunsuri cu adevărat valide, atunci trebuie să-i consultăm și pe acei cercetători care nu descriu doar impresiile dobândite de pe urma întâlnirii cuplurilor împotmolite, ci au cunoscut și cupluri sănătoase, pline de vigoare. Aceasta înseamnă că ei pregătesc programe de cercetare de lungă durată, în cadrul cărora pot compara cuplurile fericite cu cele corigente, astfel încât pot constata, pe de o parte, ce fac unii pentru înnoirea permanentă a relațiilor și, pe de altă parte, ce neglijează ceilalți și astfel relația lor merge în derivă.

Mai întâi trebuie să stabilim că, de la sine, în timp, relația descrește calitativ. Această observație este valabilă pentru orice fel de relație. Cercetările de lungă durată efectuate pe cuplurile din Ungaria au pus în evidență faptul că la toate cele zece grupe supuse evaluării, calitatea relațiilor arăta atât o tendință descendentă (deprecierea se poate constata chiar și după o jumătate de an, dar să ne gândim ce se va întâmpla după cinci, zece, cincisprezece ani!). Fericirea care rezultă de pe urma relațiilor nu este nici la întâmplare, nu se datorează nici norocului, nici nu este rezultatul unei reușite de excepție a cuplului. Cei care chiar și după decenii conviețuiesc fericiți fac o serie de lucruri în vederea consolidării relațiilor lor. Aceste perechi au constatat că nu sunt doar victime neputincioase ale dinamicii tainice a relațiilor, ci că le stă în putere să influențeze pozitiv soarta relațiilor lor. (Dacă citiți doar până aici articolul, atunci în fraza de mai sus ați și găsit cheia mesajului).

Pentru o cât mai bună înțelegere, să urmărim mai de aproape trei cupluri familiale:

Maria și Dionisie sunt căsătoriți de opt ani și au doi copii mici. Fiecare își îndeplinește datoriile zilnice. Dio-

nisie lucrează din greu. Maria este angrenată în îngrijirea copiilor. Ei sunt de părere că această perioadă a vieții nu le este destinată lor, ci slujirii nevoilor copiilor, educării lor și îndeplinirii nevoilor lor. Când se sfârșește ziua, ambii cad epuizați la pat. Nu mai au nici puterea, nici timpul pentru a se întreba unul pe altul ce mai fac, sau eventual ce își dorește celălalt, sau de ce anume ar avea nevoie. Între timp, Dionisie își imaginează ce ar fi dacă ar invita-o odată pe colega lui de serviciu (care este atât de atentă cu el și se interesează mereu cum îi merge) să cineze împreună după orele de lucru... Pe ei i-am putea numi un cuplu caracterizat de o relație superficială.

Elisabeta și Francisc sunt căsătoriți de 13 ani. Au o fiică de nouă ani, care s-a lăsat așteptată mulți ani și au pățimit mult pentru a o avea, iar acum au tot ceea ce și-au plănit. Ambii se bucură de succes și de apreciere la locul de muncă. Au o locuință cu grădină în oraș. Ambii au automobile corespunzătoare statutului lor. Fac excursii o dată sau de două ori pe an în regiuni turistice atractive. Participă cu regularitate la consfăturile cu părinții organizate de școală. Își plătesc taxele cu regularitate. Aparent, totul funcționează bine, totuși relația lor pare lipsită de viață. Totul se întâmplă atât de mecanic și apatic. Lipsesc spontaneitatea și vitalitatea. Totul se înscrie într-un tipar rigid, e doar rutină.

Eva și Petru au o căsnicie de 16 ani. Și ei au avut de înfruntat valuri, dar acestea, în loc să-i înstrăineze unul de altul, le-au întărit și mai mult relația. Pe lângă faptul că sunt părinți, au grijă unul de altul și își iau timp unul pentru altul. Se cunosc bine reciproc și se simt cu totul acasă în lumea celui alt. Dacă apar conflicte, încearcă să le soluționeze în așa fel încât acestea să nu-i îndepărteze unul de celălalt, ci, dimpotrivă, să-i apropie și mai mult. Fidelitatea lor reciprocă nu este ceva ocazional sau întâmplător, ci este rezultatul unei străduințe conștiente

**PARTENERIAT
PE VIAȚĂ
MIHALEC
GABOR**

„CĂCI DRAGOSTEA ESTE TARE CA MOARTEA... JARUL EI ESTE JAR DE FOC, O FLACĂRĂ A DOMNULUI. APELE CELE MARI NU POT SĂ STINGĂ DRAGOSTEA, ȘI RÂURILE N-AR PUTEA S-O ÎNECE.” (CÂNTAREA CÂNTĂRILOR 8:6,7)

DEOSEBIREA DINTRE CUPLURILE CARACTERIZATE DE O RELAȚIE PROFUNDĂ ȘI CELE CU O RELAȚIE SUPERFICIALĂ, SAU DOAR FUNCȚIONALĂ, CONSTĂ ÎN FAPTUL CĂ CEI DINTĂI SUNT CU ADEVĂRAT PRIETENI UNUL CU ALTUL.

care respectă și apără hotarele. Nu-și permit să se implice în situații compromițătoare (cum ar fi călătoriile cu persoane de sex opus, sau conversații de natură intimă cu colegii de serviciu), în circumstanțe care au un potențial de comportament care ar putea fi calificat ca fiind infidelitate. Fac de regulă excursii împreună pentru a-și cultiva relația, iar în zilele obișnuite caută modalități, fie și gesturi mărunte, pentru a-și exprima interesul și dragostea reciprocă. Relația lor se poate defini ca fiind profundă.

Care este diferența dintre relația superficială, cea funcțională și cea profundă?

Relația superficială și cea funcțională încearcă să se hrănească pe tot parcursul vieții din rezervele acumulate la începutul relației lor. În perioada plină de trăiri sentimentale intense au încărcat reciproc până la refuz conturile bancare ale iubirii. Între ei doi, atmosfera era plină de vibrație, „chimia” sentimentală funcționa, erau plini de pasiune și spontaneitate. Din aceste trăiri s-a născut decizia lor de a-și lega destinele cu așteptarea, deloc realistă, că de acum înainte toate vor merge la fel. Până la acest moment, relația lor se alimenta din *felul lor de a fi* și nu din *ceea ce au investit în ea*. Această stare a lucrurilor evident se sfârșește odată. Conform cercetărilor autorului cărții de renume mondial *Cele cinci limbaje ale iubirii*, Gary Chapman, acest „timp al dezmeticirii” apare în medie după doi ani de zile. Atunci cuplul ajunge la o răscruce. Dacă o iau la dreapta, atunci ei se angajează să procedeze în așa fel ca relația lor să funcționeze. Curând se vor arăta roadele acestui nou mod de relaționare, iar ei se vor simți mai bine. Simțămintele de prețuire reciprocă se intensifică din nou, iar ei se simt fericiți în această relație. Între timp, ei au dobândit o asemenea abilitate în privința comunicării și a tratării conflictelor, încât ea stimulează dezvoltarea continuă a relației lor.

Dar în situația în care o iau la stânga, atunci ei ajung la acea concluzie eronată că, probabil, au greșit în privința alegerii partenerului. Aceasta se întâmplă pentru că în

relația lor nu a existat o rezervă de putere suficientă pentru a întreține de-a lungul anilor acel simțământ al fericirii exuberante. Ei cred că, dacă partenerul este cel potrivit, iar dragostea este veritabilă, atunci totul va funcționa de la sine, iar simțământul fericirii va fi durabil. (Gândiți-vă la ceea ce am constatat la începutul articolului cu privire la ceea ce are loc de la sine în orice relație). În cazul acesta relația reîncepe cu un alt partener, iar apoi iarăși cu altul...

Perechile a căror relație este profundă asigură funcționalitatea relației lor nu doar prin felul lor de a fi, ci și prin *ceea ce investesc* în relația lor. Ei posedă mijloace și modalități pentru a influența pozitiv relația lor; cu alte cuvinte, ei stăpânesc și dispun de dinamica tainică a relației. R. Sterberg, care predă la Catedra de psihologie a Universității Yale, compară relația cu un triunghi. Pentru o funcționalitate echilibrată și de durată, este necesar să se manifeste fiecare dintre cele trei componente ale iubirii: pasiunea, intimitatea și angajamentul. Din timp în timp, raporturile se pot modifica (mai ales la începutul relației, pasiunea este mai puternică), dar în cazul unei crize, angajamentul este cel care menține în viață relația. Dar de fiecare dată, fiecare dintre cele trei elemente este necesar ca relația să funcționeze la un anumit nivel.

John Gottman și-a cucerit recunoașterea în lumea științei pentru că, în urma examinării de durată a 3 500 de cupluri (aflate fie în relație bună sau rea), a fost capabil să prezică, având o precizie de 91%, dacă cuplul respectiv va divorța sau nu în următorii ani. El crede că deosebirea dintre cuplurile caracterizate de o relație profundă și cele cu o relație superficială sau doar funcțională constă în faptul că cei dintâi sunt cu adevărat prieteni unul cu altul. Prietenia lor este exprimată și intensificată prin următoarele modalități:

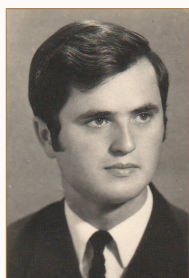
1. Ei dețin o hartă detaliată a iubirii celuilalt, adică sunt acasă în lumea celuilalt, îi cunosc provocările, bucuriile, știu la ce sunt susceptibili, care sunt dorințele și visurile pe care le nutresc. Dar toate acestea nu doar

- din trecut, de la începutul relației lor, ci improspătate, actualizate, chiar și cu referire la aici și acum.
2. Exprimarea iubirii și a prețuirii. Aceste cupluri caută în mod conștient posibilitatea ca între patru ochi sau/și în fața altora să spună lucruri pozitive despre celălalt.
 3. În loc de înstrăinare, ei se apropie mai mult. Ei se străduiesc să-și facă unul altuia cadouri, cu simțăminte neîmpărțite, cu o considerație înțelegătoare. Prin aceasta, ei exprimă faptul că partenerul de viață este mai important decât toți.
- Observatorul atent va constata că toate elementele din această înșiruire pot fi învățate, iar tehnica poate fi însușită.

Poate fi cineva fericit cu același partener de viață? Indubitabil răspunsul este DA. Dar aceasta nu cade la voia întâmplării în poala cuplului și nici nu este rezultatul exclusiv al unei alegeri reușite a perechii, ci este rezultatul unei munci conștiente, stăruitoare. Iar cel care a învățat lucrul acesta și-a însușit cea mai importantă știință care poate fi dobândită vreodată: el a dobândit capacitatea de a înrâuri în mod pozitiv soarta relației și va experimenta în cadrul căsniciei sale faptul că „dragostea nu va pieri niciodată” (1 Corinteni 13:8). ■

Dr. **Mihalec Gábor** este pastor, terapeut de familie, Ungaria.

LA ODIHNĂ

ȘTEFAN MANOLE

Născut în 1946 într-o familie de adventiști din Galați, Ștefan Manole a crescut frumos, fiind îndrăgit de profesori, colegi și prieteni. După ce a absolvit Școala Postliceală Sanitară, s-a căsătorit cu Loreta Barbu, mutându-se în București, unde a lucrat ca asistent medical în chirurgie pulmonară. A văzut zi de

zi suferința și a contribuit la alinarea ei. Dar suferința nu l-a ocolit nici pe el. Curând se stinge din viață, la nici 30 de ani, fratele lui, Petrică. Apoi, în 1997, o pierde pe Ingrid, unicul copil, de 22 de ani, și pe Albert, singurul nepot. Ingrid a fost comoara lui, pierderea ei marcându-i restul vieții. În 2009 o pierde și pe Loreta, apoi, pe rând, pe cele trei surori.

Deși sfâșiat de durere, nu a încetat nicio clipă lupta. S-a încrezut în Dumnezeu continuu. A iubit oamenii, i-a considerat valoroși și a identificat ce era bun în fiecare. Îi plăcea să creeze o atmosferă plăcută, ca toți să se simtă bine. A

iubit biserica lui Dumnezeu. L-a slujit pe Dumnezeu până în ultima clipă a vieții. A lăsat urme frumoase, pline de demnitate în comunitățile din Galați, iar în București, în Labirint, Speranța și Grant.

În 2010, zdrobit sufletește și afectat fizic, întrezărește o licărire de speranță și îi propune Elenei Pridie să ia viața de la capăt împreună. A doua lor șansă a fost, prin harul Domnului, o mare binecuvântare. S-au implicat în lucrare și au dus împreună, în multe locuri, solia legată de sănătate.

Ștefan a fost atât de bucuros de noua lui viață încât, fiind foarte activ, la un moment dat a depășit măsura. În noiembrie 2017, o criză cardiacă îl trimite urgent la control medical specializat. O boală necruțătoare își scosese nemilos colții. Pe 8 octombrie 2018, s-a stins brusc, căzând ca un brad.

Ștefan Manole a fost un om nobil, un bărbat demn și un model pentru cei din jurul lui. Dumnezeu să lucreze ca, atunci când trâmbița învierii va suna, să-i regăsească pe toți cei iubiți.

A consemnat **Elena Pridie**, soție.

Daniel Șupler

Cel mai tânăr dintre elevii generației '80 a Seminarului Teologic Adventist s-a născut în 13 iunie 1957, la Apața, județul Brașov, primul copil al familiei Ștefan și Viorica Șupler, buni adventiști de ziua a șaptea. Titu Cazan a fost pastorul care l-a botezat în 1976, anul când a fost

admis la Seminarul Teologic Adventist. După patru ani tumultuoși, într-o clasă îndrumată de Gheorghe Indricău, Aristide Doroftei, Mihai Ionescu, Dumitru Popa și alți profesori, a absolvit și a fost angajat la Conferința Muntenia, districtul Slobozia, unde a lucrat șapte ani.

În 1981 s-a căsătorit cu Edith, fiica cea mare a pastorului Zolthán Borbáth, iar în 1983 s-a născut Eduard, băiatul lor drag. Între 1987 și 1990 a fost trezorier al Conferinței Muntenia. Pentru a-și urma familia, în 1990 au hotărât să plece în Statele Unite, la Chicago. Acolo au locuit până în aprilie 1996, când a plecat la Cleveland, în Ohio, în calitate

de vorbitor la radioul adventist. În anul următor s-au mutat din nou, de data aceasta în New Jersey, unde a acordat asistență comunității adventiste maghiare. Din octombrie 2011 până în noiembrie 2013, a fost angajat de Conferința Arkansas-Louisiana, în districtul Hot Spring, Arkansas.

Într-un interviu dat publicației *Texarkana Gazette*, mărturisea: „Pasiunea mea e să-i conduc pe oameni la o umblare mai strânsă cu Dumnezeu.” Ca Natanael, om fără viclesug, cu un umor bun și capabil de un mare atașament, acum când încă mai suntem în toiul bătăliei, asemenea lui Ionatan, a căzut.

Daniel Șupler s-a stins pe 25 noiembrie 2018, în Baltimore, Maryland, în timp ce oficia o cununie. Cu compasiune ne gândim acum la Edith, la Eduard, la familiile Șupler și Borbath, la colegii de an și la atât de mulți alții care l-au iubit și ne pregătim să nu pierdem prilejul de a fi din nou împreună atunci când mormintele se vor deschide și, uluiți, vom privi fața lui Isus.

A consemnat **Benjamin Roșca**.

MODELAREA VIETII

În dimineața zilei de 22 iulie 2018, de vreme, când roua încă nu se ridicase de pe pământ, aproximativ 130 de tineri maghiari din Transilvania de Nord și Sud pleacă voioși spre locul de tabără, purtând în inimă același motto: „Frângem pâinea împreună”, iar în privire li se putea citi pofta de a afla lucruri noi și de a participa la o mulțime de aventuri...

În perioada 22–29 iulie 2018, tineri cu vârste între 15 și 21 de ani, din Transilvania de Nord și de Sud, și-au așezat corturile la Dejani, județul Brașov, pentru a petrece împreună o săptămână de neuitat. În ciuda ploii care nu s-a lăsat așteptată și le-a oferit motive de îngrijorare organizatorilor taberei, tinerii erau hotărâți să se bucure din plin de timpul pe care îl aveau de petrecut împreună în tabăra intitulată „Modelarea vieții”. Printre picături de ploaie și nori, programul gândit pentru această săptămână le-a oferit tinerilor posibilitatea de a se apropia mai mult de Cuvântul lui Dumnezeu și de a dobândi noi strategii de îmbunătățire a calității vieții spirituale, sub îndrumarea capelanului taberei, dr. Kovács Árpád, care, împreună cu un grup de pastori invitați, a susținut zilnic devoționale și prezentări cu tematică spirituală. Oferta de activități a întregii săptămâni de tabără a urmărit dezvoltarea holistică a tinerilor: relația cu Dumnezeu, relația cu sine și relația cu ceilalți. Pe lângă mult așteptatele competiții în echipe, excursiile și sportul, rugăciunea și studiul au reprezentat o parte semnificativă a programului zilnic. Prima zi fără ploaie le-a oferit celor mai curajoși o adevărată provocare: un traseu pe vârful Negoiu, situat în masivul Făgăraș. Deși obositor, traseul i-a ajutat pe participanți să învețe să fie o echipă și să descopere încă o dată minunea creației lui Dumnezeu, printre creste și stânci, la o altitudine de 2 535 metri. Cum fiecare lucru frumos are și un final, companionii au plecat din tabără cu angajamentul că se vor revedea la Festivalul Companionilor, care va marca începerea unui nou an de lucru pentru grupele de companioni și mentorii acestora.

Așa se face că în Sabatul din 3 noiembrie 2018, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Vaida Cămăraș, județul Cluj, a găzduit evenimentul mult

așteptat de tineri: Festivalul Companionilor Maghiari din Transilvania. Cu această ocazie, aproximativ 250 de adolescenți și tineri au venit să se închine împreună și să învețe din nou din Scriptură, așa cum obișnuiau și în tabără. Programul din Sabat a fost unul divers, în care mulți dintre tineri au slujit. Invitatul special al evenimentului a fost pastorul Ördög Robert, din Serbia, care le-a vorbit tinerilor despre adevărul scripturistic, în cadrul seminarului cu titlul „Adevărul = $\pi(3,14)$ ”. Programul s-a încheiat după apusul soarelui cu activități sportive și jocuri organizate special pentru companioni.

Tabăra aceasta și Festivalul companionilor sunt doar două dintre activitățile pe care departamentele Tineret din Conferințele Transilvania de Nord și Transilvania de Sud le organizează anual împreună, pentru a răspunde nevoilor tinerilor vorbitori de limbă maghiară. Evenimentele de acest tip asigură cadrul dezvoltării adolescenților, ei având posibilitatea să își lărgescă cercul de prieteni, lucru extrem de important pentru această categorie de vârstă, să opteze pentru anumite activități și sporește gradul de implicare al acestora în diferite programe. Alături de programele de literatură și exploratori dedicate copiilor, programul de companioni este un instrument prin care mulți dintre tinerii pe care i-am cunoscut și-au găsit

locul în biserică, slujind și implicându-se. Îi mulțumim Domnului pentru posibilitatea de a avea evenimente dedicate companionilor și pentru fiecare membru al echipei care contribuie la dezvoltarea acestui program de tineret! ■

Ilyés Márton este director asociat al Departamentului Tineret, Conferința Transilvania de Nord.

JOSEPH BATES (2)

Noi ar trebui să publicăm din nou istoria timpurie a călăuzirii poporului de către Dumnezeu la începutul lucrării. Mulți dintre aceia care au descoperit adevărul mai târziu nu cunosc această istorie. Experiențele căpitanului Joseph Bates și ale altor pionieri ai mișcării adventiste ar trebui să fie întotdeauna la îndemâna oricui.” (*Sfaturi către editori*, 145)

Joseph Bates a fost primul fondator al adventismului sabatarian. A fost primul teolog și istoric al bisericii, având, în 1847, o teologie apocaliptică, legând în premieră Sabatul de mijlocirea lui Hristos în Sfânta Sfințelor și de revenirea Sa. A fost primul reformator al sănătății din denominațiune.

Repere din viața lui J. Bates:

8 iulie 1792: se naște în Rochester, Massachusetts, SUA.

1793: familia lui se mută la New Bedford, capitala navelor baleniere din lume. Nu l-a atras uciderea balenelor pentru ulei, dar visa să călătorească și să vadă pământul pe partea cealaltă a globului.

1807: la 15 ani pleacă pe apă spre Londra. Când colegii lui momeau un rechin, Joseph cade în apă. Vasul se îndepărta iute. Dacă nu ar fi prins sfoara aruncată de pe pupa vasului, cariera pe mare i-ar fi fost foarte scurtă.

1810: e forțat să lucreze ca marinar pentru britanicii ce duceau lipsă de mateloți în conflictul militar cu Franța lui Napoleon.

1812: odată cu intrarea Statelor Unite în război cu Marea Britanie, Joseph alege statutul de prizonier de război.

Aprilie 1815: supraviețuiește masacrului de la penitenciarul Dartmoor, în care 60 de camarazi mor, revoltându-se că încă sunt ținuți prizonieri, deși războiul se încheiase pe 24 decembrie 1814.

1818: se căsătorește cu o prietenă din copilărie, urmând o căsnicie de 52 de ani. Prudence, respectându-și prenumele și cunoscând ce înseamnă cariera de marinar, pentru că tatăl ei fusese căpitan de vas, îl întreabă pe Joseph înainte de căsătorie ce planuri are cu privire la mare și la familie. El îi spune că, după ce își va strânge o mică avere de 10 000 de dolari, se va retrage pe uscat. După șase săptămâni de la cununie pleacă pentru zece ani pe mare, timp în care vine acasă doar de trei ori. Devine ofițer secund, apoi căpitan și coproprietar de vas, călătorind în Europa, Indiile de Vest, America de Sud.

1821: tânărul căpitan de vas renunță la băuturile spirtoase. În 1822 renunță și la vin, iar în 1824, la bere și cidru.

1823: împreună cu un alt căpitan de vas, ia decizia de a părăsi tutunul, „un alt idol la care se închinau marinarii” fumându-l sau mestecându-l.

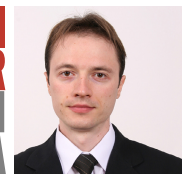
1824: se imbarcă pe proaspătul inaugurat vas *Empress*, al cărui căpitan și coproprietar era. Prudence strecoară printre romanele luate de el să le citească și un Nou Testament. Adaugă în el o poezie despre implacabila moarte a fiecărui om. Joseph citește poezia, soarbe Noul Testament, este obligat să officieze înmormântarea unui tânăr marinar, Christopher, și experimentează un puternic simțământ de păcătoșenie și de dependență de Dumnezeu.

4 octombrie 1824: scrie, semnează și păzește un legământ veșnic cu Domnul, adoptând toată viața următorul principiu: „Tot ce sunt și tot ce am îi aparține lui Dumnezeu.”

1828: strângând 11 000 de dolari cu un câștig de aproximativ 500 de dolari pe an, la aproape 36 de ani își ține promisiunea și devine fermier, apoi misionar. Au avut cinci copii. Primul moare de mic. Fiica cea mai mică, Mary, le poartă de grijă la bătrânețe. Purtând prenumele bunicului și al tatălui, Joseph fiul a fost o pricină de dezamăgire. La 14 ani, el pleacă pe o baleniță, exact pe 21 octombrie 1844, sfidând și rănind inima de tată și de așteptător al Mântuitorului, murind apoi de dizenterie la 35 de ani.

Domnul i-a convertit prin el la adevărul Sabatului zilei a șaptea pe James și Ellen White (cu 29, respectiv 35 de ani mai tineri), David Hewitt (la a cărui propunere pe 1 octombrie 1860 s-a votat numele de „adventiști de ziua a șaptea” pentru biserica în formare), Stephen Haskell (pionier al lucrării în Australia și președinte de Conferință timp de cinci mandate), Annie Smith, scriitoare și sora lui Uriah Smith, John Byington (primul președinte al Conferinței Generale din 20 martie 1863), George Butler (două mandate de președinte al CG). ■

**PIONIER ȘI REFORMATOR
CRISTIAN
TRENCHEA**

**UN OM DEVOTAT
LUI HRISTOS,
UN REFORMATOR
PRACTIC ȘI VIRTUOS,
UN PIONIER MEREU
LA DATORIE**

Cristian Trenchea este pastor în Conferința Moldova.

PAȘI ÎN DOI

**„NEVESTELOR,
FIȚI SUPUSE
BĂRBAȚILOR
VOȘTRI CA DOM-
NULUI. BĂRBA-
ȚILOR, IUBIȚI-VĂ
NEVESTELE CUM
A IUBIT ȘI HRIS-
TOS BISERICA ȘI
S-A DAT PE SINE
PENTRU EA.”
(EFESENI 2:22,25)**

La începutul anului 2018, în Biserica Adventistă nr. 1 din Craiova a avut loc un eveniment deosebit în felul său: botez și cununie religioasă în aceeași zi. Ambele persoane erau recent eliberate din penitenciar.

Mirele, Olteanu Nelu, fusese condamnat la 23 de ani de detenție. Dincolo de gratii a aflat de adventiști și de Serviciul Umanitar pentru Penitenciare. N-a stat mult pe gânduri și, împreună cu mulți alții, a participat ani la rând la programele organizate de biserică în penitenciar. A îndrăgit Cuvântul lui Dumnezeu și s-a hotărât să-și predea viața Mântuitorului. Deoarece frecvența în același timp și programele altor biserici neoprotestante, a dezvoltat reacții adverse față de ziua de închinare, Sabatul. Ținerea duminicii era mai comodă și căuta să ne convingă de înțelegerea dobândită. Ulterior a fost transferat la un alt penitenciar. Înainte de plecare, l-am sfătuit să studieze aprofundat Scriptura în ce privește ziua de închinare, alimentația, consumul de alcool sau de alte substanțe dăunătoare organismului. Am corespondat cu el pe teme privitoare la problemele existențiale.

Datorită unui comportament ireproșabil, în ultimii ani ai detenției a reușit să stabilească relații armonioase cu colegii și cu cadrele peni-

tenciarului, fără să mai primească niciun raport de pedeapsă. Cu doi ani în urmă a intrat în comisia de eliberare condiționată. Atât comisia penitenciarului, cât și instanța judecătorească au fost de acord să-l pună în libertate cu cinci ani mai devreme.

Într-o zi de sâmbătă, a apărut la Biserica Adventistă din Craiova, povestind că a fost pus în libertate doar cu câteva zile în urmă. Din discuții a reieșit ultima sa concluzie, anume că biserica pe care o vizita acum se conformează Bibliei. A acceptat întreaga învățătură a adventiștilor și dorea să încheie legământ cu Dumnezeu prin botez. L-am prezentat pastorului, a fost examinat în comitetul bisericii și a fost admis.

S-a stabilit într-o casă veche a mătușii sale, deoarece părinții nu au fost de acord cu noul său stil de viață. Dumnezeu l-a binecuvântat cu un loc de muncă, reușind să se integreze în societate. Dorința inimii lui era să întemeieze o familie creștină. Fiind conștient că va fi dificil să găsească o femeie care ar accepta un fost întemnițat, ne-a rugat să căutăm o persoană de aceeași condiție socială cu a sa și a așteptat cu răbdare. Analizând posibilitățile, a fost îndrumat să-i scrie unei persoane din penitenciarul de femei, apropiată ca vârstă. După aceea a vizitat-o și s-a rugat Domnului.

Mireasa, pe nume Simona, inițial privată de libertate pentru 15 ani, a participat la cursurile Sola Scriptura, prin care voluntarele noastre i-au prezentat mesajul Evangheliei. Dumnezeu i-a schimbat comportamentul prin legătura sufletească cu Hristos, pe care L-a descoperit în Scriptură. Comisiile de eliberare condiționată au fost de acord să fie pusă în libertate cu aproape patru ani mai devreme. Pe când era încă închisă, a participat împreună cu kolegele de detenție la un program în Biserica din Craiova. Atmosfera a impresionat-o foarte mult. La programele următoare, desfășurate în penitenciar, le mărturisese surorilor noastre de credință că dorește să primească botezul.

Între timp, cunoscându-l pe Olteanu Nelu și hotărând împreună să se căsătorească, au căutat rezolvări pentru toate problemele care se opuneau acestui scop. Deoarece ea nu mai avea unde să meargă, neavând rude care s-o ajute, Nelu s-a hotărât s-o ia la el acasă. Reprezentanții bisericii le-au explicat că nu pot locui împreună până când nu se realizează și botezul Simonei. Ei au înțeles și au găsit soluția ca, până la botez, Simona să locuiască la părinții lui Nelu, într-o altă casă. Între timp, ea s-a înscris la clasa de botez și a studiat doctrina bisericii. Când a considerat că și-a însușit cunoștințele, a solicitat examinarea, iar comitetul a fost de acord cu dorința ei.

Același comitet, împreună cu serviciul de diaconie și voluntarele care slujesc în penitenciar au organizat cu drag o atmosferă de sărbătoare, la care a participat corul și membrii bisericii. Ală-

turi de invitați, la loc de cinste stătea mama lui Nelu, bucurându-se că are o noră creștină, care o iubește. După botez, în cadrul aceluiași serviciu divin, s-a trecut la programul căsătoriei, în care pastorul Adalbert Ghejan, coordonatorul ASUP din partea Uniunii, și pastorul Daniel Brînzan, din partea Conferinței Oltenia, precum și pastorii locali Ovidiu Băluță și Beniamin Sisu, împreună cu fratele Nicu Sora, coordonatorul ASUP Oltenia, le-au prezentat mirilor sfaturi din Scriptură și îndemnuri pentru viața de familie. Au urmat cântări vocale, instrumentale, poezii și ceremonia de binecuvântare.

La demisolul bisericii a fost așezată o masă festivă la care au participat toți cei prezenți la program, spre bucuria tuturor, dar mai ales a mirilor, care s-au simțit iubiți de Dumnezeu și de frații de credință. Voluntarele care activează în penitenciar le-au dăruit mirilor vase de gătit, tacâmuri, lenjerii pentru pat și alte obiecte utile pentru o casă, iar cu banii rămași, mirii și-au cumpărat obiecte de mobilier. Cu toții ne-am simțit ca o mare familie, bucurându-ne că Domnul e bun cu noi.

Cine vizitează biserica noastră îi poate vedea pe cei doi în fiecare zi de Sabat, ocupând locuri alăturate și bucurându-se de părtășia frățească. Să îi susținem în rugăciunile noastre până la marea nuntă a Mielului. ■

Șerban Nicolae este coordonator ASUP Craiova.

**LEGĂMÂNT
DUBLU
NICOLAE
ȘERBAN**

**„ȘI DACĂ SE SCOALĂ
CINEVA ASUPRA
UNUIA, DOI POT SĂ-
STEA ÎMPOTRIVĂ;
ȘI FUNIA ÎMPLETITĂ
ÎN TREI NU SE
RUPE UȘOR.”
(ECLESIASTUL 4:12)**

„DU-MĂ PE CALEA VEȘNICIEI!”

Aceasta a fost una dintre multele rugăciuni ale omului „după inima lui Dumnezeu”, autorul celor mai mulți psalmi. Psalmul 139 este unul dintre psalmii pe care-i prețuiesc foarte mult și iată de ce: începe cu omniprezența divină, descrisă într-un mod superb; continuă cu admirarea înțelepciunii divine în crearea ființei omenești și subliniază profunzimea și infinitatea gândurilor lui Dumnezeu. Devotatul scriitor se roagă în final: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!” (versetele 23 și 24)

Ce nevoie are Atotștiutorul să facă vreo cercetare, să tindă spre o cunoaștere, să descopere situația unui individ decât ca să-i arate acestuia unde se află și să-l aducă la poziția ideală? Să reținem ideea din ultima frază: că sunt

posibile două căi – calea cea rea și calea veșniciei; oricare altă cale ori este exclusă, ori se încadrează la calea cea rea, pentru că numai una poate fi calea veșniciei, fără variante și subdiviziuni. Despre aceste căi a vorbit Domnul nostru Isus Hristos în monumentală Sa Predică de pe Munte, când a zis: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:13,14).

Deci este posibilă salvarea și este posibilă pierzarea. Cine decide direcția și deznodământul? Fiecare muritor. O cale duce la viață, și aceasta este calea veșniciei, cum a numit-o David; este calea care nu se termină niciodată, ci continuă în veșnicie. Cealaltă duce la pierzare, unde se termină în mod catastrofal.

„INTRAȚI PE POARTA
CEA STRĂMTĂ. CĂCI
LARGĂ ESTE POARTA,
LATĂ ESTE CALEA CARE
DUCE LA PIERZARE
ȘI MULȚI SUNT CEI
CE INTRĂ PE EA. DAR
STRĂMTĂ ESTE POAR-
TA, ÎNGUSTĂ ESTE
CALEA CARE DUCE LA
VIAȚĂ ȘI PUȚINI SUNT
CEI CE O AFLĂ”
(MATEI 7:13,14).

Deci este posibil ca oamenii să se piardă. Așa spune și textul de aur al Sfintei Scripturi: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Viața veșnică, pe de o parte, pieirea pe de altă parte. Credința în Fiul lui Dumnezeu, cu toate împlinirile ei, conduce la viața veșnică. Necredința în Fiul lui Dumnezeu, cu toate implicațiile ei, duce la pierzare.

Și cum are loc pierzarea? Una dintre amăgirile satanice de ultimă oră este că Dumnezeu nu pedepsește, nu nimicește, nu distruge, nu ucide, pentru că El este iubire și El a dat porunca a șasea „să nu ucizi!”, deci cum ar putea El să o calce?!

Cei care susțin teoria aceasta comit cel puțin patru erori: (1) ei Îl coboară pe Dumnezeu la nivelul omului; (2) Îl descriu în mod unilateral; (3) sfidează istoria; (4) nesocotesc zeci și zeci de texte, care nu zic așa cum pretind ei, ci dimpotrivă.

La primul punct este mult de zis: Cele Zece Porunci sunt date pentru om, nu pentru Dumnezeu. Ele exprimă caracterul iubitor al lui Dumnezeu, pentru că, de fapt, din iubire și pentru binele nostru ni le-a dat. Dar ele nu se aplică la Dumnezeu. Acest lucru ar fi imposibil și ar fi absurd. Da, venind pe pământ în trup omenesc, devenind Fiu al omului, Hristos a trăit în conformitate cu toate aceste porunci și așa ne-a dat nouă un exemplu de viață desăvârșită.

Dar să rămânem la nivelul Persoanelor divine în eternitatea Lor. Luați fiecare poruncă în parte și veți vedea că niciuna nu se poate aplica la Dumnezeu. Iată câteva exemple: cum poate Dumnezeu să aibă alți dumnezei? Cum poate El să Se închine la idoli? Cum poate El să-Și ia numele în deșert? După facerea lumii, S-a odihnit ca să-i dea omului un exemplu și ca să consacre ziua a șaptea ca monument al creațiunii, dar nu pentru că era oboșit; Isus a zis că Sabatul a fost făcut pentru om (Marcu 2:27), prin urmare nu pentru Dumnezeu. Dar Dumnezeu lucrează tot timpul; dacă El S-ar opri o secundă, totul s-ar ruina. Sau gândiți-vă la porunca a cincea: are Dumnezeu părinți pe care să-i respecte? Sau a opta: poate Dumnezeu să fure când totul este al Lui? La porunca a șasea mă voi referi puțin mai târziu.

O descriere unilaterală a caracterului lui Dumnezeu nu este mai puțin vinovată decât descrierea pe care I-o face Satana, aceea că ar fi un tiran, un cârmuitor aspru și necruțător, abia așteptând să-Și prindă creaturile greșind, pentru a Se năpusti cu toată forța asupra lor. Iubirea nu este singura virtute din caracterul lui Dumnezeu, ci Biblia vorbește și despre sfințenia Lui, despre dreptatea și suveranitatea Lui.

Să vedem acum ce zice istoria. Dumnezeu a nimicit o dată lumea antediluviană (Geneza 6:13; 7:20-23; 2 Petru 2:5), a nimicit prin foc cetățile din câmpia Iordanului (Geneza 18:23-32; 19:24,25,28,29; 2 Petru 2:6). I-a ucis în Egipt într-o singură noapte pe întâii născuți ai oame-

nilor și ai animalelor (Exodul 12:29,30). A luat măsuri hotărâte cu rebelii israeliți, așa cum citim în Exodul și în Numeri, nimicindu-i pe diferite căi pe mulți dintre ei (1 Corinteni 10:5-11; Iuda 5). Core, Datan și Abiram au fost înghițiți de pământ și Moise a zis că Dumnezeu va face lucrul acesta (Numeri 16:29-33).

Dumnezeu le-a poruncit israeliților să extermine triburi întregi în țara Canaan (Deuteronomul 20:10-17). I-a poruncit lui Saul să-i nimicească pe amaleciți, indiferent de vârstă, și chiar pe vitele lor, și l-a lepădat pentru că nu a efectuat această nimicire deplină (1 Samuel 15:1-29). Pe Uza l-a lovit pe loc pentru că se atinsese de chivot (2 Samuel 6:6-8). A trimis un înger care a nimicit în tabăra împăratului Asiriei 185 000 de ostași (2 Cronici 32:21; 2 Împărați 19:35). Nu ne permite spațiul să continuăm cu exemplele când Dumnezeu a procedat fie direct, fie indirect, prin îngeri sau prin oameni, la curmarea unor vieți omenești. Aceasta este istoria biblică pe care niciun cititor serios nu o poate nega sau răstălmăci.

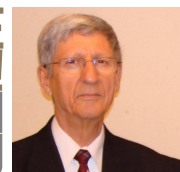
Cum poate cineva să-I nege Dătătorului vieții dreptul de a o retrage când lucrul acesta este absolut necesar? Psalmistul anonim, adresându-I-se lui Dumnezeu cu referire la toate creaturile, a zis: „Îți ascunzi Tu fața, ele tremură; le iei Tu suflarea, ele mor și se întorc în țărâna lor. Îți trimiți Tu suflarea, ele sunt zidite și înnoiești astfel fața pământului” (Psalmii 104:29,30).

Există chiar declarații clare în Sfintele Scripturi, făcute de Dumnezeu sau de oamenii Săi, că El pedepsește, că nimicește, că distruge, că ucide: 1 Samuel 2:6, unde a vorbit Ana, mama lui Samuel; Deuteronomul 32:39, aici a vorbit chiar Dumnezeu; Matei 25:41,46; Luca 12:4,5; Romani 2:7,8; 2 Tesaloniceni 1:8,9; Țefania 1:2,3; Apocalipsa 19:19-21; 20:9 etc.

Pentru că dovezile biblice care îi contrazic sunt copleșitoare, promotorii teoriei în discuție au inventat unele artificii, care mai de care mai ridicole: că poporul a fost produsul poluării, că din Lucifer va izbucni un foc spontan care-l va nimici, cu care Dumnezeu nu va avea nimic de-a face. Dar Dumnezeu nu este laș. Dacă izbucnește un astfel de foc, El nu-l poate opri? Sau nu-l poate preveni? De ce nu o face?

Adevărul este că Dumnezeu nu aruncă răspunderea asupra altora, ci declară cu hotărâre că El va pune capăt răului: „Voi nimici cu desăvârșire pe oameni de pe fața pământului», zice Domnul” (Țefania 1:3). Rețineți: zice Domnul! Citiți în Ezechiel 28 despre heruvimul răsculat:

**ALEGE
VIATA!
ȘTEFAN
RADU**

**„IAU AZI CERUL ȘI
PĂMÂNTUL MARTORI
ÎMPOTRIVA VOAS-
TRĂ CĂ ȚI-AM PUS
ÎNAINTE VIAȚA ȘI
MOARTEA, BINECU-
VÂNTAREA ȘI BLES-
TEMUL. ALEGE VIAȚA
CA SĂ TRĂIEȘTI, TU ȘI
SĂMÂNȚA TA” (DEU-
TERONOMUL 30:19).**

„...De aceea, scot din mijlocul tău un foc care te mistuie și te prefac în cenușă pe pământ înaintea tuturor celor ce te privesc. Toți cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimic și nu vei mai fi niciodată!” (versetele 18 și 19). „...de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare” (versetul 16).

Aceia care vor să fie mai buni decât Dumnezeu să nu uite că nimeni nu-i iubește pe oameni atât de mult cât îi iubește Cel ce i-a creat și a plătit un preț colosal pentru răscumpărarea lor din păcat și din moarte. La obiecțiunea că niciun tată nu și-ar ucide copiii (deși cazuri se mai găsesc!), se poate răspunde că Dumnezeu nu-Și va nimici copiii, ci numai pe aceia care au refuzat înfierea care i-ar fi făcut, prin nașterea din nou, fii și fiice ale Sale (Ioan 1:12,13; Romani 8:15; Efeseni 1:4,5). Pe aceștia, Hristos i-a numit „fiii celui rău” (Matei 13:38), iar apostolul Ioan a spus că sunt „copiii Diavolului” (1 Ioan 3:10). Și nici pe ei Dumnezeu nu-i va tortura ținându-i la infinit într-un foc întreținut cu plăcere, ci îi va preface rapid în cenușă, ca și când nu ar fi existat niciodată (Maleahi 4:3; Obadia 16; Iuda 7).

Să fim absolut clari: Dumnezeu nu dorește pieirea nimănui. Așa aflăm din astfel de texte: „«Doresc Eu moartea păcătosului?», zice Domnul Dumnezeu. «Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?»” (Ezechiel 18:23). „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:3,4). „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9).

Dumnezeu nu doar dorește sau voiește ca oamenii să se pocăiască și să trăiască, ci apelează la ei în mod insistent: „Spune-le: «Pe viața Mea», zice Domnul Dumnezeu, «că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?»” (Ezechiel 33:11).

Însă dorința lui Dumnezeu trebuie să fie însoțită și de dorința omului, pentru că el este cel ce hotărăște dacă va trăi în veci sau nu: „Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața ca să trăiești, tu și să-mânța ta” (Deuteronomul 30:19).

Ce alegem noi, viața sau moartea? Vom avea ce am ales și Dumnezeu nu este răspunzător pentru destinul veșnic pe care noi l-am ales. Dumne-

zeu a avut o răbdare extrem de lungă cu locuitorii acestei planete, dar odată și odată răul trebuie să dispară. Pământul trebuie să fie curățat, și numai Dumnezeu poate face lucrul acesta.

Nimicirea răufăcătorilor, demoni și oameni, este o lucrare nedorită de Dumnezeu, dar inevitabilă și necesară: „Căci Domnul Se va scula ca la muntele Perațim și Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit” (Isaia 28:21). Lucrare ciudată, nemaiauzită. Străină firii Lui, nedorită, dureroasă. Fiți siguri că aceea va fi cea mai tristă zi din toată existența eternă a Atotputernicului! Dar nu există altă cale.

Dumnezeu nu întrerupe iubirea Sa atunci când nimicește răul și pe cei răi împreună cu el, ci arată iubire pentru toți oamenii. Pentru cei credincioși, ca să-i salveze de oprimarea celor răi. Dar El intervine chiar din iubire față de vrăjmașii lor, așa cum spune Spiritul Profetic în legătură cu apostazia de la muntele Sinai:

„Iubirea, nu mai puțin decât dreptatea, a cerut ca pentru păcatul acesta să fie aplicată judecata. Dumnezeu este atât protectorul, cât și suveranul poporului Său. El îi nimicește pe aceia care stăruie în răzvrătire, ca să nu-i ducă pe alții la ruină. Prin cruțarea vieții lui Cain, Dumnezeu a demonstrat universului care ar fi rezultatul îngăduirii ca păcatul să rămână nepedepsit. Influența exercitată asupra urmașilor săi de viața și învățătura lui a condus la starea de stricăciune care a cerut distrugerea lumii întregi printr-un potop. Istoria antediluvianilor arată că viața lungă nu este o binecuvântare pentru păcătos; îndelunga răbdare a lui Dumnezeu nu a înăbușit răutatea lor. Cu cât oamenii au trăit mai mult, cu atât au ajuns mai stricați.” (*Patriarhi și profeți*, p. 325)

„Așa și apostazia de la Sinai. Dacă nu ar fi fost aplicată de urgență pedeapsa pentru călcarea de lege, aceleași urmări s-ar fi văzut din nou. Pământul ar fi ajuns tot atât de stricat ca în zilele lui Noe. Dacă nelegiuții ar fi fost cruțați, rele mai mari ar fi urmat decât prin cruțarea vieții lui Cain. A fost mila lui Dumnezeu ca mii să sufere pentru a preveni nevoia revărsării judecăților peste milioane. Pentru a-i salva pe cei mulți, a fost necesar ca El să-i pedepsească pe cei puțini. Mai mult, pe măsură ce renunțau la loialitatea față de Dumnezeu, oamenii pierdeau protecția divină și, lipsiți de apărare, întreaga națiune era expusă puterii vrăjmașilor ei.” (*Ibid.*)

Să ne rugăm asemenea psalmistului: „Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!” (Psalmii 139:24). Amin! ■

Ștefan Radu este pastor pensionar.

„SPUNE-LE:
«PE VIAȚA MEA»,
ZICE DOMNUL
DUMNEZEU,
«CĂ NU DORESC
MOARTEA PĂCĂ-
TOSULUI, CI SĂ
SE ÎNTOARCĂ DE
LA CALEA LUI ȘI
SĂ TRĂIASCĂ.
ÎNTOARCEȚI-VĂ,
ÎNTOARCEȚI-VĂ
DE LA CALEA
VOASTRĂ CEA
REA! PENTRU CE
VREȚI SĂ MURIȚI,
VOI, CASA LUI
ISRAEL?»”
(EZECHIEL 33:11)

CREȘTIN CĂZUT DIN HAR

Mântuirea în Biblie este una singură: întotdeauna Dumnezeu face primul pas și îi oferă omului, prin harul¹ Său, invitația salvării, fără niciun fel de merit din partea acestuia. Răspunsul omului, dat prin credința în Isus Hristos, include o viață trăită în armonie cu voia divină, așa cum este exprimată în legile divine, nu pentru a câștiga favoarea sau pentru a-L impresiona pe Dumnezeu, căci El deja a avut inițiativa mântuirii. Avertizarea lui Pavel ne arată că omul poate alege în continuare să rămână lângă Dumnezeu sau să se îndepărteze de El.

În Galateni 5:4, expresia „ați căzut din har” este sinonimă cu „v-ați despărțit de Hristos”. Epistola paulină are un subiect principal, la care se aliniază și pasajul din capitolul 5. Pavel vorbește despre ascultare: Cui se supune credinciosul? – unui sistem simbolic din trecut, promovat de iudaizantii din Galatia, devenit inutil după venirea Mântuitorului, sau realității prezente, o viață proaspătă în Hristos, trăită în puritate și neprihănire prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt (Galateni 5:22-25)?

Intrarea în sistemul vechi de închinare se făcea prin tăierea împrejur, subiect despre care Pavel vorbește în versetele 2, 3, 6 și 11 din Galateni 5. Acceptarea sistemului vechi de închinare înseamnă despărțire de Hristos și cădere din har.

Când spune că cine acceptă tăierea împrejur „este dator să împlinească toată Legea” (Galateni 5:3), Pavel nu propune un alt mijloc de mântuire, concurent cu harul divin, și anume prin ascultarea perfectă. Iudeul supus legământului Vechiului Testament nu își obținea iertarea și mântuirea prin viața sa absolut pură și neîntinată, ci el știa că, pentru păcatul său, Legea (adică Vechiul Testament) spunea că trebuie să aducă o jertfă de animal. Dacă făcea aceasta, era considerat un împlinitor al Legii, căci pentru păcatul său a făcut ce spune Legea.

Avertizarea lui Pavel vizează tocmai acest element central al sistemului de închinare: în cine te încrezi pentru mântuire? Încă în jertfa animalelor, propusă de sistemul levitic, sau în Isus Hristos, spre care arăta sistemul veterotestamentar?

Cine se îndepărtează de Hristos, preferând orice alt sistem religios, filosofic etc., cade din

har. Pavel nu comentează formele și acțiunile în sine, nici măcar circumcizia, ci motivația care le generează: dacă, prin circumcizie, cineva aderă la un sistem religios care elimină jertfa lui Hristos, acela cade din har; în schimb, dacă cineva păstrează credința în Hristos și se circumcide, rămâne în harul divin (Galateni 5:6).

Păzirea Sabatului ca zi de odihnă săptămânală este o relicvă a vechiului legământ, deci duce la căderea din har? Urmărind analogia cu tăierea împrejur, răspunsul este clar: dacă închinătorul se îndepărtează de jertfa lui Hristos ca singur mijloc de mântuire, cade din har.

Însă viața trăită în Isus, prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt, înseamnă creșterea credinciosului în virtuțile creștine, în moralitate și în toate cele ce sporesc asemănarea lui cu Mântuitorul, după cum spun poruncile dumnezeiești (Romani 8:4).

„Sabatul a fost făcut pentru om” (Marcu 2:27) ca zi de închinare săptămânală în care credinciosul să se oprească din activitățile lui vremelnice și să contemple lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu, ceea ce conduce la consolidarea experienței sale creștine.

Văzut așa, Sabatul nu este vreo relicvă levitică ce elimină jertfa lui Hristos, ci rămâne un element de bază în închinarea noului legământ, în care omul contemplant harul divin, așa cum vedem în viețile apostolilor și în istoria timpurie a primului secol al bisericii.

Dacă păzirea sâmbetei ca zi de odihnă săptămânală ar însemna căderea din har, în aceeași măsură păzirea duminicii ar însemna tot cădere din har. Problema în Galateni 5:4 este legalismul iudaic care-L elimină pe Hristos și nicidecum Sabatul.

În schimb, Sabatul zilei a șaptea, lăsat de Dumnezeu tocmai cu scopul contemplării regulate a mântuirii divine, nu este cădere din har, ci, din contră, poate însemna consolidarea în harul mântuitor, oferit și operat doar de Hristos. ■

Gabriel Ișvan este directorul departamentelor Educație, Libertate Religioasă, Relații Publice, Conferința Muntenia.

**DESPĂRȚIT DE HRISTOS
GABRIEL IȘVAN**

**„VOI, CARE VOIȚI
SĂ FIȚI SOCOTIȚI
NEPRIHĂNIȚI
PRIN LEGE, V-AȚI
DESPĂRȚIT
DE HRISTOS; AȚI
CĂZUT DIN HAR.”
(GALATENI 5:4)**

¹ Har = favoarea nemeritată a lui Dumnezeu, făcută cunoscută omului prin Hristos și exprimată în mod suprem în răscumpărarea și iertarea deplină a păcătoșului prin credința în Isus Hristos. *Dictionary of BIBLE THEMES*, Martin H. Manser, BookBaby, 1996.

PE URMELE LUI NOE (1)

DESCOPERIND ARMENIA PRIN OCHII MISIUNII

Deși activitatea mea pastorală a fost presărată cu programe misionare și prezentări evanghelice, toate acestea au fost susținute în țara noastră. Nu avusesem oportunitatea de a merge să prezint un asemenea program în afara României. Auzeam mărturiile mai multor adventiști români, pastori și laici, care se întorceau încărcăți de emoții și experiențe din Africa, America de Sud sau din Asia. Ascultându-i, dorința de a mă implica eu însumi într-un program de misiune externă creștea din ce în ce mai mult. Și... ocazia s-a ivit.

„Treci în Macedonia și ajută-ne!”

Ecoul acestor cuvinte adresate în vis apostolului Pavel (Faptele 16:9) au ajuns până în zilele noastre și ne provoacă să ne scuturăm de confortul și siguranța noastră și să urmăm indicațiile Providenței. Pentru mine, ecoul provocării a ve-

nit printr-un anunț făcut la o întâlnire cu pastorii din Conferința Muntenia, din iunie 2018. S-a anunțat că Uniunea Trans-Caucasiană a adresat o invitație ca o echipă de pastori români să meargă în două țări ale Uniunii, Georgia și Armenia, pentru a susține un program evanghelic.

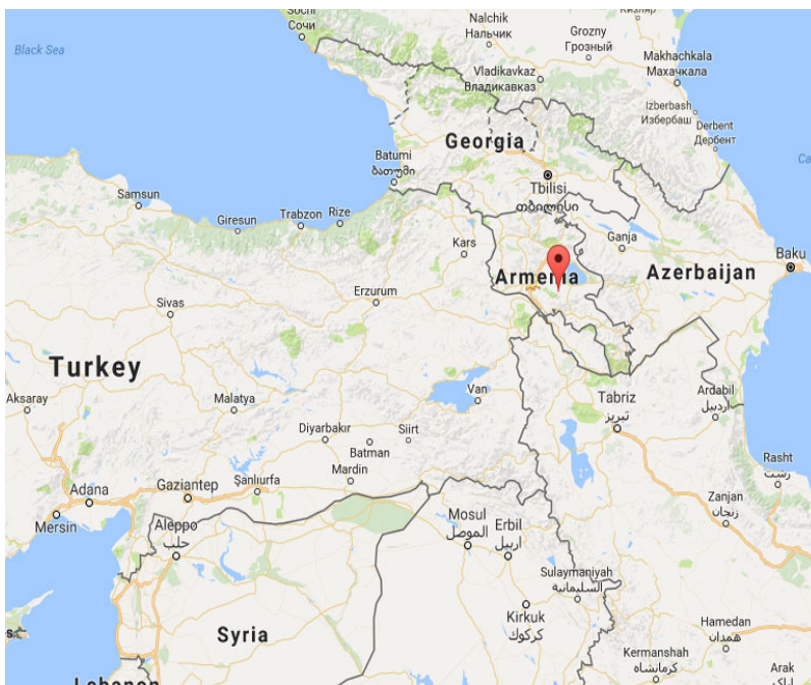
Am simțit că invitația este pentru mine. Aveam o atracție pentru această zonă din partea de est a Mării Negre și îmi doream de mult să vizitez țări din acest colț de lume: Azerbaidjan, Georgia, Armenia. Propunerea m-a entuziasmat mai mult decât dacă ar fi fost vorba despre țări africane.

M-am hotărât să-i scriu fr. Daniel Nițulescu, directorul departamentului Misiune Externă al Conferinței Muntenia și să-l anunț de dorința mea de a participa la program. Numai că am amânat și a trecut o lună până i-am scris. Răspunsul prompt a fost că s-au completat locurile și se luaseră deja și biletele. M-am resemnat și m-am gândit că poate era mai bine să nu merg.

Și totuși, Armenia ...

Vara a trecut și deja venise prima lună de toamnă. La Universitatea Adventus ne pregăteam de un nou an universitar. Fără să mă mai gândesc la intențiile mele armenesti, am primit un e-mail de la fr. Nițulescu prin care mă anunța să mă pregătesc pentru misiune în Armenia, programul urmând să aibă loc între 27 octombrie și 3 noiembrie. Acea zi a fost pentru mine una dintre cele mai fericite zile din anul 2018. Un sentiment de împlinire și apartenență la planul și lucrarea lui Dumnezeu m-a cuprins. Urma să am prima experiență de misiune externă.

A doua zi m-am trezit din euforie. Erau două probleme majore care amenințau împlinirea visului de a participa și mai puteau interveni și altele. În primul rând nu aveam resursele financiare necesare și, în al doilea rând, nu predicasem niciodată în limba engleză. Inițial, aveam impresia că vom vorbi în română și se va traduce în armeană, iar acest nou aspect de a vorbi în engleză a adăugat o povară.

Deschiderea drumului

Am decis să am o zi de post și rugăciune și să-i încredințez Tatălui ceresc această lucrare. Doar era lucrarea Lui, nu-i așa? În rugăciune am cerut patru lucruri: resurse financiare, capacitatea de a predica în limba engleză, să îmi păstreze sănătatea și să-mi umple inima cu Duhul Sfânt. Un sentiment adânc de pace mi-a umplut inima și așteptam să văd cum va lucra Domnul.

Cea mai stringentă nevoie era cea financiară. Timpul rămas până la plecare era de numai o lună, iar biletele de avion deveneau din ce în ce mai scumpe. Dar răspunsul Domnului a fost prompt și am fost copleșit de bunătatea Sa.

Am sunat un prieten, Ciprian Șandru, pastor în districtul Onești, și i-am propus să vin să prezint proiectul. L-am sunat cu inima strânsă, pentru că nu eram obișnuit cu această postură. Reacția deschisă și aprobatoare a colegului m-a încurajat mult. Ajungând la Onești, am primit un nou semn al susținerii divine. Gazda mea, familia Dorhoi, auzind despre scopul vizitei, mi-a oferit o sumă încurajatoare „ca să spargem gheața”, spuneau fratele Teofil. După prezentarea programului în comunitățile districtului, am fost copleșit de generozitatea spontană a fraților din acele locuri. M-am întors acasă cu suma necesară plecării în Armenia nu numai pentru mine, ci și pentru încă doi colegi. O piatră grea mi se luase de pe inimă și am văzut dovada clară că Domnul mă conduce în Armenia!

Leagănul omenirii

Armenii sunt mândri de obârșia lor. Se consideră al doilea leagăn al omenirii, după Grădina Edenului, deoarece aici s-a stabilit Noe cu familia lui după potop. Într-adevăr, sunt un popor străvechi, despre care avem mărturii din cele mai vechi timpuri.

Armenii se mai consideră și un popor ales, deoarece, în ciuda istoriei tumultuoase, au rezistat, ca și poporul evreu, de-a lungul secolelor, conservându-și etnia, cultura și religia. Armenii sunt primul popor care a acceptat creștinismul în masă, în anul 301, atunci când regele Tiridates al III-lea a fost convertit de către Grigorie Luminătorul. În anul 406, un călugăr, Mesrop Maștoț, ar fi primit prin revelație alfabetul pe care îl folosesc armenii în prezent și care nu are nicio asemănare cu alt alfabet.

În timpurile medievale, Armenia a fost sub mai multe ocupații, dintre care cea mai notabilă a fost cea otomană. Independența a venit abia în

anul 1918. Însă istoria armenilor este însângerată de ceea ce a rămas cunoscut în istorie ca „Genocidul armean”, care a ținut din 1915 până în 1922. În această perioadă trăiau în Turcia câteva milioane de armeni. Turcia trecea prin mari transformări politice după căderea Imperiului Otoman, iar doctrina noilor conducători a fost să epureze țara de creștini, dintre care majoritatea erau armeni. În perioada amintită au fost maltratați, chinuți și uciși aproximativ 1 500 000 de armeni. Muzeul Genocidului din Erevan prezintă mărturia atrocității de care este capabilă ființa umană când nu are repere divine. Citind mărturiile și privind consternat imaginile nu puteam decât să mă întreb: „Cum poate un om să-i facă altui om așa ceva?” (Puteți citi despre genocidul armean accesând pagina: http://www.genocide-museum.am/eng/armenian_genocide.php).

Independența câștigată în 1918 nu a ținut decât până în 1920, când Armenia a fost anexată de către Uniunea Sovietică, de care a reușit să se emancipeze abia în anul 1991. Am putut vedea acolo urmele adânci ale gândirii și viziunii sovietice, care au lăsat o amprentă de neșters asupra țării. Începând cu 1991, Armenia se zbate sub capriciile unor guvernanți corupți, care au secătuit resursele țării. Fără investiții în drumuri și clădiri, o călătorie în Armenia se prezintă ca o întoarcere în România anilor '90. Se observă, de asemenea, un contrast economic și social izbitor între capitala Erevan și provincie, acolo unde lucrurile stau și mai rău.

Armenia este o țară mică, de aproximativ trei milioane de locuitori, însă diaspora armeană este formată din aproximativ opt până la zece milioane de armeni, mulți dintre ei foarte bogați. Și România a avut o puternică comunitate armeană, care s-a diminuat mult în anii comunismului și după Revoluție. Armenii au dat țării noastre nume sonore și personalități ca Spiru Haret, Ana Aslan sau Theodor Aman.

Un fapt demn de notat este că primii adventiști români care au primit mesajul adventist de la Michael Czechowski, în 1870, au fost armenii Toma și Mitică Aslan din Pitești. Așadar, avem pentru ce să le fim recunoscători armenilor. ■

Continuarea - în numărul următor.

Ioșif Diaconu este bibliotecar-șef la Universitatea Adventus.

ARMENII SUNT MÂNDRI DE OBÂRȘIA LOR. SE CONSIDERĂ AL DOILEA LEAGĂN AL OMENIRII, DUPĂ GRĂDINA EDENULUI, DEOARECE AICI S-A STABILIT NOE CU FAMILIA LUI DUPĂ POTOP.

ADEVĂRUL PREZENT, PRIN TURBULENȚELE SFÂRȘITULUI DE VEAC (2)

În camera de sus, înainte de marea Sa jertfă expiatoare, Isus, ca Domn al păcii (Isaia 9:6), aduce în atenție încă un reper de siguranță pe calea credinței. Pacea! Pe lângă imperativul „să nu vi se tulbure inima” și „aveți credință”, El spune: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14:27). Alături de dragoste și de celelalte virtuți, pacea atestă călăuzirea Duhului Sfânt (Galateni 5:22).

În zilele din urmă, cine vrea să iasă din sfera turbulențelor va ține cont și de testul păcii. Pacea este așezată înaintea dorinței de sfințire. „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea,

fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea” (Evrei 12:14-15). Aici se evidențiază importanța păcii.

În lipsa atmosferei de pace, ieșim din „harul lui Dumnezeu” și aducem în biserică „amărăciune” și „tulburare” care „întinează pe mulți”. Această declarație nu este singulară.

Pacea, testul pe care turbulenții nu-l pot trece.

„Ei nu cunosc calea păcii și în căile lor nu este dreptate; apucă pe cărări sucite; oricine umblă pe ele nu cunoaște pacea” (Isaia 59:8). Rostesc salutul „pacea Domnului”, apoi provoacă intenționat tulburare, prin atragerea în discuție a curioșilor cu privire la curente ce se vântură prin „areopagurile zilelor noastre”.

Din experiență știu că discuția cu turbulenții merge bine cât timp le dai dreptate. În momentul în care începi să pui întrebări, devii suspect. Iar dacă îndrăznești să vii cu argumente biblice, trec la război fățiș, cu batjocuri și atacuri la persoană, fără niciun pic de respect. Ei nu au pace și tot timpul sunt puși pe harță!

Biblia ne prezintă pacea ca pe un semn distinctiv al celor ce duc oamenilor vestea mântuirii (Isaia 52:7). Domnul Hristos, înainte de moartea Sa, dar și după înviere, odată cu mandatul de trimitere în lucrarea Evangheliei, a așezat la loc de frunte atmosfera păcii între frați și între oameni. „În orice casă veți intra, să ziceți întâi: «Pacea să fie peste casa aceasta!»” (Luca 10:5). „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine” (Ioan 16:33).

După înviere, de patru ori Domnul Isus insistă pe motivul păcii între ucenici. Pacea nu era doar un salut, ci făcea parte din programul de misiune: „Isus le-a zis din nou: «Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi»” (Ioan 20:21).

Ellen White precizează: „În felul lui Dumnezeu de a-i trata pe cei din poporul Său, totul este liniștit, iar pentru cei ce se încred în El, totul este calm și fără pretenții. Vor fi cercetători simpli, adevărați și serioși ai Bibliei, iar aceștia vor fi atât ascultători, cât și împlinitori ai Cuvântului.” (Scrisoarea 102, 1894 {SA2, 54.2})

„CĂCI ACOLO UNDE ESTE PIZMĂ ȘI DUH DE CEARTĂ, ESTE TULBURARE ȘI TOT FELUL DE FAPTE RELE.” (IACOVI 3:16)

Turbulenții văd păcate, în loc să-i vadă pe Isus și pe oamenii răscumpărați.

Pentru biruința păcatelor, ei se concentrează tot timpul asupra păcatelor. La fel ca fariseii pe vremuri, ei acuză toată biserica pentru diverse fapte de comportament exterior, cu ochii țintă pe modă, practici, lipsuri și nedesăvârșiri. Aceasta este în contradicție cu Evanghelia, care spune: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus... Uitați-vă dar cu luare-aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine...” (Evrei 12:2-3). Doar cu ochii la Calvar, ispitele și păcatele dispar. Doar Hristos, ca Domn în viața personală, aduce speranța biruinței păcatului. Iar beneficiarul iertării lui Dumnezeu îl ridică pe cel căzut, simpatizează cu amabilitate, nu-l critică răutăcios și nu-l „ucide” cu vorbe grele. Totuși, frate pastor – îmi spunea cineva – „bine că le zice mai dur, să se trezească, păcătoșii!” Înșelătoare afirmație! Nu contează „ce, sau cum le zice”, ci efectele pe care le aduce? Cei răscumpărați de Isus nu se vor repezi unii la alții cu critici și acuzații niciodată. Căci aceasta ar însemna tulburarea pe care Domnul Hristos spunea să n-o permitem, în perspectiva revenirii Sale.

Câți s-au pocăit fiindcă au fost demascați și criticați „dur”? Biserica nu are nevoie de pamfletari care să pună în scenă toate păcatele și neajunsurile noastre. E diabolic să te ocupi de scăderile altora, fără soluția biblică a dragostei și compasiunii. Negativismul vine din firea pământească. De acolo ne parvine în biserică inflația uriașă de „bocitori criticoși” care, după morala poveștii cu „drobul de sare”, se văicăresc viclean, fără să apeleze la un „așa zice Domnul”. Soluția adevărată ne-o dă Duhul Sfânt: „Nu muștra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuiește-l ca pe un tată; pe tineri sfătuiește-i ca pe niște frați; pe femeile bătrâne, ca pe niște mame; pe cele tinere, ca pe niște surori, cu toată curăția!” (1 Timotei 5:1-2).

„Nu-i dați celui greșit nicio ocazie de descurajare. Nu îngăduiți ca o asprime fariseică să-l rănească pe fratele vostru. Niciun gând amar de batjocoră să nu se ivească în mintea sau inima voastră. Nicio urmă de dispreț să nu se simtă în vocea voastră. Dacă veți rosti un cuvânt de la voi, sau veți lua o atitudine de indiferență, sau veți manifesta un spirit de bănuială sau neîncredere, lucrul acesta ar putea aduce ruina unui suflet. El are nevoie de un frate cu o inimă plină de simpatie ca a Fratelui mai Mare, care să miște inima lui omenească.” (PDH, 250)

Uniți în criticarea bisericii, se unesc turbulenții între ei?

Evident că nu! Asta din cauză că, în momentul în care nu mai au ceva de tulburat, ajung pe moarte. Apostolul Pavel ilustrează acest aspect în 2 Timotei 2:15-19. Un cancer („gangrenă” – cum zice el) nu poate supraviețui despărțit de celula sănătoasă, căci moare dacă nu mai are ce „ronțăi”! Care ar fi tratamentul la un diagnostic așa de ciudat? Ni-

spune tot apostolul, despre cei ce nu vor nici să „strângă rândurile” cu biserica, dar nici să plece: După întâia și a doua muștrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări, căci știm că un astfel de om este un stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit” (Tit 3:10-11; vezi și Romani 16:17-18 sau Iuda 17-19). Profetul bisericii se exprima cu durere în același sens: „Nimic nu mă înspăimântă mai mult decât faptul de a vedea spiritul de discordie dintre frații noștri. Când nu putem să ne adunăm împreună ca niște creștini și să examinăm onest punctele controversate, ne aflăm pe un teren periculos. Simt că aș vrea să fug din locul acela, ca să nu fiu influențată de spiritul celor care nu sunt în stare să cerceteze cu sinceritate învățăturile Bibliiei.” (SAA, 201.2)

Abdicarea de la misiune.

Turbulenții se remarcă și prin faptul că sunt așa de ocupați cu păcatele și critica, încât nu mai au timp de misiunea încredințată de Mântuitorul bisericii Sale.

Concentrați pe greșelile altora, nu mai apucă să le slujească semenilor după Modelul divin. Astfel ajung să promoveze „o evanghelie ajustată scopurilor lor”. Ciupecsc câteva părțile de adevăr profetic, amestecate cu ceva derapaje spirituale reale, exagerate sau imaginare, de la „orice neam, limbă și popor”, ca în final să acuze întreaga biserică și conducerea ei de apostazie, erezie, adormire și de lipsa spiritualității.

Defectul de a vorbi de rău toată biserica, din cauza faptelor „neghinei”, este exact lucrarea „pârâșului fraților”. Neghina este o realitate, dar neghina nu a fost și nu este niciodată mesajul Evangheliei. Un elev poate face calcule greșite la aritmetică, dar asta nu înseamnă că toată clasa trebuie blamată și lăsată corijentă. „Va fi o zguduire în mijlocul poporului lui Dumnezeu, dar nu acesta este adevărul prezent care trebuie să le fie vestit bisericilor.” ({SAA, vol.1, 86.10} ro ed. 2012, p. 162)

Domnul Hristos ne avertizează serios să ne uităm la „roade”, nu la pretențiile sau cuvintele cuiva. Turbulenții îi păcălesc pe cei neatenți cu inducerea ideii că Biserica Adventistă s-a aliat la păcatele papalității și protestantismului apostat. Vedeți – zic ei – pastorii vă ascund aceste păcate. Ca și cum păcatele altora ar trebui să fie adevărul prezent, iar profețiile n-ar trebui să-și urmeze cursul. Lucrarea primordială a pastorilor nu este de a sta tot timpul cu ochii pe faptele „fiarei” și pe derapajele apostatilor, spre a-i demasca și arăta cu degetul. Misiunea celor credincioși constă în căutarea „celor pierduți” spre mântuire, apoi ancorarea lor

**UNITATE SAU
DUH DE CEARTA
PAVEL
BURLACU**

**„DAR DACĂ VOI ZĂBOVI,
SĂ ȘTII CUM TREBUIE SĂ
TE PORȚI ÎN CASA LUI
DUMNEZEU, CARE ESTE
BISERICA DUMNEZEULUI
CELUI VIU, STÂLPUL ȘI
TEMELIA ADEVĂRULUI.”
(1 TIMOTEI 3:15)**

**UNII ALEG PASAJE
DIN CUVÂNTUL
LUI DUMNEZEU
ȘI DIN MĂRTU-
RII, PARAGRAFE ȘI
PROPOZIȚII IZO-
LATE, CA SĂ POATĂ
FI INTERPRETATE
PENTRU A SE PO-
TRIVI IDEILOR LOR,
ȘI INSISTĂ ASU-
PRA ACESTORA,
CONSTRUINDU-ȘI
PROPRIA POZIȚIE
FĂRĂ A FI CONDUȘI
DE DUMNEZEU.**

în adevărul Bibliei, sintetizat în întreita solie din Apocalipsa 14:7-14.

„Dacă ai insista asupra unor subiecte cum ar fi dorința lui Hristos de a ierta păcatele, de a-l primi pe cel păcătos, de a salva ce este pierdut — subiecte care să inspire speranță și curaj —, ai fi o binecuvântare. Dar, dacă te străduiești să fii original, să adopți păreri extremiste și să folosești un limbaj atât de tare în prezentarea lor, există pericolul de a face mult rău. {SAa, vol. I, p. 85.4 online – p. 159, ro 2012}. Pentru edificare, vezi tot capitolul 22 din *Solii Alese*, cartea 1.

La aceste aspecte se impune să fim foarte circumspecți. Sub mantia misiunii, turbulenții introduc elemente de interese obscure și tulburare, în ordinea stabilită de Domnul Hristos în biserică. De aceea Biblia ne sfătuiește să cercetăm foarte atent dacă înțelepciunea vine de sus. „Căci, acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este *tulburare* și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi *pașnică*, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și rodul neprihănirii este semănat în pace pentru cei ce fac pace. (Iacov 3:16-18)

Profetul bisericii deconspiră mereu, limpede ca și cristalul, înțelepciunea firească a turbulenților de orice fel. Iată un exemplu: „Unii aleg pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu și din *Mărturii*, paragrafe și propoziții izolate, ca să poată fi interpretate pentru a se potrivi ideilor lor, și insistă asupra acestora, construindu-și propria poziție fără a fi conduși de Dumnezeu. Acesta este pericolul în care te afli. Vei lua din *Mărturii* pasaje care vorbesc despre încheierea timpului de probă, despre *zguduirea* din mijlocul poporului lui Dumnezeu și vei vorbi despre ieșirea din poporul acesta pentru a constitui un popor mai curat și mai sfânt, care se va ridica în viitor. Toate aceste idei îi plac vrăjmașului. Să nu adoptăm inutil un comportament care va crea deosebiri și va stârni certuri. Să nu lăsăm impresia că, dacă ideile noastre particulare nu sunt urmate, faptul acesta este din cauză că pastorii sunt lipsiți de înțelegere și credință și umblă în întuneric. ({SAa, vol. I, 86.7} ro. ed. 2012, p. 161) ■

Continuare în partea a treia.

Pavel Burlacu este pastor pensionar, Conferința Moldova.

LA ODIHNĂ

NATALIA BASTON (RADU)

În prima lună a anului 1925 (17 ianuarie) venea pe lume în Simileasca, Buzău, Natalia Radu. A avut privilegiul să se nască într-o familie credincioasă, care primise recent, cu mult entuziasm, solia adventă. Din nefericire, înainte ca Natalia să împlinească doi ani, mama îi este răpusă de o boală necruțătoare. A

împărțit copilăria cu cele două surori ale ei, dobândind dragul de carte și dezvoltând permanent în inima ei dragostea altruistă față de semenii.

La scurt timp după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, pe 10 iunie 1945, alege să își unească viața prin căsătorie cu tânărul Ioan Baston. Dumnezeu le-a binecuvântat căminul cu trei băieți: Viorel, Titu și Nicu. A acceptat să își urmeze necondiționat soțul, care a fost chemat să păstarească bisericile adventiste din districtul Bârlad, apoi pe cele din zona Fălțiceni. Pentru că soțul a fost chemat să ocupe postul de contabil-șef la Conferința Moldova și apoi la Conferința Oltenia-Banat, familia Baston a locuit pentru o vreme în Bacău și Sibiu. În 1985, pastorul Baston este chemat să păsto-

reasă districtul Giurgiu, iar în 1990, familia se stabilește în Ploiești. De 13 ori a fost nevoită să împacheteze lucrurile și de 13 ori a trebuit să amenajeze un cămin primitiv pentru familia ei.

Viața Nataliei a fost o viață de sacrificii, de multe ori suportând presiuni mari din partea regimului comunist. Cu toate acestea, dedicarea pentru Domnul Hristos și cauza Lui i-au adus în suflet pace, încredere, entuziasm, alegând să trăiască o viață cu rost, investindu-și energia în creșterea celor trei băieți și oferindu-le acestora o educație bună, alegând să-i încurajeze, să-i sfătuiască și să-i ajute pe toți cei care îi cereau ajutorul. În a doua parte a vieții, inima i-a fost frântă de durerea pierderii lui Nicu, cel de-al treilea băiat.

Vorba sa apăsată și rară, cuvintele bine accentuate, rugăciunile ei din fiecare Sabat dimineată, înălțate în Biserica Sion din Ploiești, toate rămân ca o plăcută amintire în inimile celor care au cunoscut-o și sunt întristați din cauza despărțirii temporare. În toamna anului 2018, după o suferință care dura de mai multă vreme, a închis ochii în speranța revenirii Mântuitorului iubit! Pe 5 septembrie 2018, trupul ei a fost depus în locul de odihnă până în ziua învierii. ■

A consemnat **Teofil Brașov**, pastor.

PREGĂTIȚI PENTRU UN SALT DOCTRINAR?

Continuăm istoria dezvoltării celor două versiuni hristologice concurente în adventism, care se dispută în legătură cu teologia „ultimei generații”. În articolul precedent am tratat condițiile care au favorizat și au încurajat această schimbare de macaz în anii 1955–1957, în hristologia adventistă. Dar era oare pregătită biserica, în ansamblu, pentru acest proces de smulgere a neghinei doctrinare? Și cine au fost promotorii schimbării?

Deficiențe în cercetare și comunicare

După cum am văzut în numerele anterioare, publicațiile adventiste dintre anii 1889 și 1949 reflectau clar hristologia naturii umane căzute, păcătoase. Aceasta învățaseră membrii și publicaseră reprezentanți de seamă ai teologiei bisericii. În anii 1949–1956, acest fapt a devenit brusc foarte jenant, în condițiile pe care le-am discutat. Dar autorii jenanți erau încă în viață, iar cărțile lor erau în casele adventiștilor. Cum este posibil să se poată schimba în mod brusc ceea ce biserica a învățat timp de zeci de ani prin cele mai notorii publicații și în Școala de Sabat? Este oare posibil să se facă o modificare teologică de sus în jos, neprecedată de cercetare largă și comunicare? Fără a fi precedată de un sinod pe măsură, care să așeze părțile la masa tratatelor dumnezeiești? O asemenea schimbare nu poate să nu scandalizeze, dar tocmai aceasta s-a făcut în 1957.

Conferința Biblică din 1952 ar fi fost o ocazie excelentă pentru a pune în discuție acest subiect. Dar nu s-a prezentat nici măcar un referat despre natura umană a lui Isus în cele 9 zile.¹ Nici după aceea nu au existat planuri pentru o astfel de întâlnire, așa încât provocările din 1955 i-au surprins pe frații noștri nepregătiți să întâmpine situații neașteptate și foarte complexe.

Organizarea activității de cercetare academică era încă în chinurile facerii. În 1940, liderii bisericii hotărâseră ca profesorii de religie din colegiile adventiste să formeze o organizație profesională, pentru a-și împărtăși reciproc cercetările și a beneficia de evaluările colegilor. Seminarul Teologic urma să aibă inițiativa organizării. Dar Seminarul

nu făcuse nimic timp de trei ani. În 1943, profesorii de religie de la Colegiul Pacific (California), preluaseră ideea, formând o organizație locală, neoficială, numită Bible Research Fellowship (BRF, „Societatea de cercetare a Bibliei”). Membrii BRF se întâlneau lunar, în câte-o sâmbătă după-amiază, pentru citirea și discutarea referatelor pregătite de ei.

Treptat, au intrat în BRF profesori din alte colegii adventiste, inclusiv parte din personalul Comitetului Conferinței Generale, numărul total ridicându-se la circa 250. Președinte al BRF era dr. Leon Lesly Caviness (profesor de limbi biblice, cu experiență de profesor, editor și lider în America și în Europa), iar secretar era Raymond Cottrell, profesor de teologie, care condusese colegiul din China și acum lucra la Colegiul Pacific. BRF a trezit însă îngrijorările unor lideri, în frunte cu președintele CG, W. Branson, care în 1950 s-a exprimat împotriva acestei societăți din California.

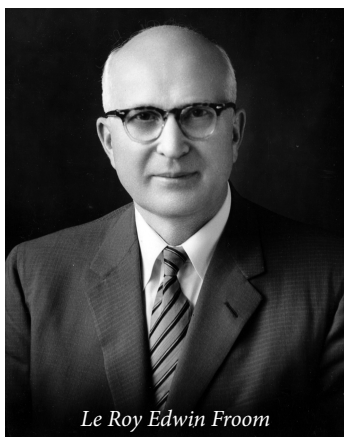
Pentru ca BRF să nu dispară, Cottrell a propus (ca soluție ultimă) ca BRF să activeze sub conducerea Conferinței Generale. Propunerea a fost adresată unor membri ai comitetului CG: lui L.E. Froom, lui R.A. Anderson și lui W.E. Read – care deja conducea un comitet numit Defense Literature Committee (DLC, „Comitetul pentru literatură apologetică”). Ca urmare, în Conciliul de toamnă din 1952, activitatea BRF a trecut sub conducerea CG, luând numele de Committee on Biblical Study and Research (CBSR „Comitetul de studiu și cercetare biblică”), sub conducerea lui Read. În același an, Cottrell a fost adus de Nichol la Editura Review and Herald, pentru proiectul *Comentariilor AZS*, iar Caviness s-a pensionat.²

Comitetul respectiv urma să examineze manuscrise care nu erau încă în circulație și care fuseseră studiate la nivel de Uniune și Diviziune. Se luau în considerație doar materiale produ-

IDEEA CĂ ADVENTIȘTII N-AR TREBUI SĂ CONSULTE SCRIERI RELIGIOASE SAU TEOLOGICE NEADVENTISTE, CU ATÂT MAI PUȚIN SĂ SE ÎNSPIRE DIN ELE, ERA STRĂINĂ PIONIERILOR NOȘTRI; ESTE NĂSCOCIREA UNOR FANATICI CARE BÂNTOUIE ASTĂZI ADVENTISMUL, CITIND NUMAI SELECȚIUNI DIN SCRIERILE ELLEN G. WHITE, DE LA DREAPTA LA STÂNGA, ȘI AGITÂNDU-SE ÎMPOTRIVA A TOT CE LI SE PARE LOR CĂ ÎNSEAMNĂ CONTAMINARE CU SPIRITUL „BABILONULUI”.

se de membri ai bisericii, cu excepția criticilor înveterați. Dar comitetul nu primise autoritatea de a reprezenta biserica în chestiuni teologice. În ciuda acestor pași clătinați, întârziți și controlați în organizarea cercetării teologice profesionale, proces care nu se încheiase, cercetarea teologică avea acum un organism superior, care s-ar fi putut ocupa într-un mod organizat de subiectul naturii umane a lui Isus și de alte subiecte în care se dorea schimbare. Dar nu găsim dovezi că ar fi existat o preocupare la acest nivel, deși directorul comitetului de cercetare, Walter Read, a participat la evenimentele care au schimbat macazul hristologic (1952–1957).

Le Roy Edwin Froom

Le Roy Edwin Froom (1890–1974), principalul promotor

Este nevoie așadar să-i cunoaștem mai bine pe frații care au inițiat această schimbare de macaz și care sunt adesea criticați în mod exagerat și malițios³ de către adepții așa-numitului „adventism istoric”.

Froom era din Illinois, fiul lui John Edwin și al Cristinei Neilson Froom. A fost educat la colegiile adventiste Pacific Union (California), Walla Walla (Washington) și Washington (Maryland). În 1913 s-a căsătorit cu Esther Birch Fen-

ton și în același an a început să lucreze ca pastor în Maryland. În 1915 a început să lucreze ca editor stagiar la Pacific Press. Din 1918, Froom a lucrat în China, ca editor la ediția chineză a revistei *Signs of the Times*. După ce s-a întors în patrie, a devenit editorul revistei adventiste *Watchman*.

Froom a fost secretar adjunct și apoi secretar al Asociației Pastorale a CG (1926–1950), timp în care a fondat revista pastorală *The Ministry*, fiind și editorul ei timp de 22 de ani. Pe lângă munca sa în cadrul CG, Froom a predat teologie istorică la Andrews University în timpul lunilor de vară.

În anii 1927–1928, Froom a folosit ocazia cursurilor de dezvoltare continuă pentru pastori, pentru a-i instrui în doctrina personalității Duhului Sfânt, care, din nefericire, era o noutate pentru mulți. Încă se credea că Duhul este o simplă influență divină. Și, ca întotdeauna, printre cursanți s-au găsit duhuri agitate care să-l admonesteze. În urma acestor cursuri, el a scris cartea *The Coming of the Comforter* (1928), publicată și în România (*Venirea Mângâietorului*, 1946).

Froom era îngrijorat de faptul că, în ciuda mărturiilor E.G. White despre realitatea triunitară a Dumnezeuirii, despre dumnezeirea eternă a lui Hristos și despre personalitatea divină a Duhului Sfânt, în literatura adventistă nu a găsit prea mult despre aceste subiecte, în special despre personalitatea Duhului. De aceea s-a inspirat și din literatura evanghelică existentă în vremea sa, așa cum au făcut toți pionierii, inclusiv Ellen White.

Ideea că adventiștii n-ar trebui să consulte scrieri religioase sau teologice neadventiste, cu atât mai puțin să se inspire din ele, era străină pionierilor noștri; este născocirea unor fanatici care bântuie astăzi adventismul, citind numai selecțiuni din scrierile E.G. White, de la dreapta la stânga, și agitându-se împotriva a tot ce li se pare lor că înseamnă contaminare cu spiritul „Babilonului”.

Să nu uităm că, din acest așa-zis Babilon s-au inspirat adventiștii când au acceptat multe din doctrinele și opiniile lor, corecte sau greșite: Sabatul (de la o soră baptistă de ziua a șaptea); reforma sănătății (din mișcările de temperanță și reformele protestante americane ale secolului XIX); mortalitatea sufletului, negarea iadului veșnic, negarea Trinității și a ispășirii realizate la cruce (de la unitarieni, prin intermediul unui activist de ziua întâi); anticatolicismul (una dintre cele mai mari fobii ale protestanților din secolul XIX); doctrina Trinității (începând cu surse protestante). Lista s-ar putea continua, dar nu o putem încheia fără să menționăm că Biblia însăși o avem din același mediu. Atât confirmarea cârților sfinte (canonizarea), cât și transmiterea manuscriselor, traducerea și diverse interpretări teologice ale Bibliei sunt moștenite din iudaismul apostat și creștinismul apostat.

Adventismul nu a căzut pur și simplu din cer, prin Ellen White. Ellen White a fost un sol credincios al Domnului, dar ea însăși a prețuit literatura non-adventistă, de care s-a folosit din plin. Se poate dovedi foarte simplu că o mare parte din faptele și detaliile istorice din cartea *Tragedia veacurilor* sunt împrumuturi literare, cu sau fără ghilimele, din scrieri istorice protestante. Toate aceste agitații exagerate legate de Babilon sunt lipsite de obiect. Acesta este însă un subiect complex, pe care nu-l putem epuiza aici. (Denumirea apocaliptică „Babilon” are rolul ei și, desigur, se leagă de o anumită evoluție malignă, politico-religioasă în creștinătate, despre care Apocalipsa vorbește la timpul viitor, în legătură cu cultul universal al Fiarei. Dar până atunci, ar trebui să avem o atitudine mai puțin feroce în ce privește

suspiciunile pe care le alimentăm cu referire la alți credincioși).

Rolul nostru nu este să ne considerăm singurii oameni ai lui Dumnezeu de pe lume. Poporul lui Dumnezeu este mult mai cuprinzător, nimeni nu știe exact cât de mare și larg. Dar pentru că poporul lui Dumnezeu s-a înstrăinat, mai mult sau mai puțin, de Dumnezeu și de Cuvântul Lui, misiunea noastră este nu de a ne substitui altora, ci, asemenea lui Ilie și Ioan, să-i chemăm la pocăință pe cei care s-au rătăcit, și nu să anatimizăm. Bătălia noastră nu este cu „carnea și sângele”, ci cu „cosmocratorii acestui întuneric, cu spiritele răutăcioase din înălțimile cerești” (Efeseni 6:12). De aceste spirite cerești întunecate trebuie exorcizată biserica.

Din 1950 până la pensionare (1958), Froom a slujit ca secretar de domeniu al Conferinței Generale, ocupându-se cu cercetarea și scrisul. Era universal recunoscut ca principalul istoric și apologet al bisericii. Froom a rămas unul dintre cei mai distinși autori adventiști cunoscuți în mediile academice din afara Bisericii AZS și a contribuit la diverse enciclopedii. Lucrările lui monumentale au rămas ca surse majore în domeniu, în biblioteca bisericii noastre și în toate bibliotecile teologice care se respectă:

1. *The Prophetic Faith of Our Fathers*, 1946–1954 („Credința profetică a părinților noștri”, în 4 volume, însumând mii de pagini). Aceste volume expun toate interpretările la Daniel și Apocalipsa, care s-au scris de peste două mii de ani în urmă, până în secolul al XIX-lea.
2. *The Conditionalist Faith of Our Fathers*, 1965–1966 („Credința condiționalistă a părinților noștri”, 2 volume a peste 1 000 de pagini fiecare), care cuprinde toate sursele scrise de peste două mii de ani, în iudaism și creștinism, cu privire la subiectul sufletului, al morții și învierii, al nemuririi condiționate.

3. *Movement of Destiny*, 1971 (Mișcare destinată succesului) – o istorie a Bisericii Adventiste, din perspectiva dinamicii dezvoltării adevărului veșnic în și prin biserică.

Singurul lucru pe care criticii neadventiști i-l reproșează este că Froom, deși a făcut o cercetare amplă, nu a fost imparțial, ci a urmărit să justifice doctrinele Bisericii Adventiste. Și poate că aici criticii au dreptate. Nu așa arată un trădător.

Froom a militat nu doar împotriva vechii hristologiei, pe care o considera eronată, ci și împotriva altor opinii teologice depășite. A repus în drepturi doctrina biblică despre ispășirea totală făcută de Isus la cruce și a susținut dumnezeirea eternă (fără început) a Fiului lui Dumnezeu și personalitatea divină a Duhului. De aceea, imaginea lui Froom este blamată de disidenții antitrinitarieni și de unii „adventiști istorici”. Faptul că a fost un om învățat și a avut relații cu reprezentanți ai altor biserici, încurajând dialogul și cunoașterea reciprocă, schimbând în bine imaginea bisericii, este interpretat de acești farisei ca trădare. Și nu este de mirare că aceștia îi judecă la fel pe liderii de astăzi.

Cu condeii său, Froom a slujit biserica o viață întreagă. La vârsta de 84 de ani, când a murit, la Takoma Park (Maryland), aproape terminase ultima lui carte despre Duhul Sfânt (*The Holy Spirit – Executive of the Godhead*). El a lăsat în urmă un singur fiu, pe bunul pastor Fenton Edwin Froom.⁴ Pe asemenea oameni îi așteptăm la învierea dreptilor.

În articolul următor, vom prezenta rolul pe care l-au jucat alți lideri ai bisericii în evenimentele care au încurajat publicarea, în 1957, a cărții numită astăzi pe scurt QOD (Întrebări de doctrină). ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Universitatea Adventus, Cernica, România.

ROLUL NOSTRU NU ESTE SĂ NE CONSIDERĂM SINGURII OAMENI AI LUI DUMNEZEU DE PE LUME. POPORUL LUI DUMNEZEU ESTE MULT MAI CUPRINZĂTOR. DAR PENTRU CĂ NE-AM ÎNSTRĂINAT, MAI MULT SAU MAI PUȚIN, DE DUMNEZEU ȘI DE CUVÂNTUL LUI, MISIUNEA NOASTRĂ ESTE NU DE A NE SUBSTITUI ALTORA, CI ASEMENEA LUI ILIE ȘI IOAN, SĂ CHEMĂM LA POCĂINȚĂ PE CEI CARE S-AU RĂTĂCIT, ȘI NU SĂ ANATEMIZĂM.

¹ *Ministry*, iulie 1952. Pot fi audiate online prezentările întregii conferințe, la ASTR, Online Archives, Audio, 1952BC. Vezi și En.Wikipedia, ”Bible Conference 1952 (Adventist)”.

² În 1956, comitetul s-a numit Biblical Study and Research Group; în 1969, acesta a fost contopit cu Defence Literature Committee, formând Biblical Research Committee. În 1975 a fost reorganizat ca Biblical Research Institute (BRI). Toate informațiile despre constituirea BRC provin din *SDA Encyclopedia*, RHPA, Washington DC., 1976:337, coroborate cu En.Wikipedia “Biblical Research Institute”; Papers of Raymond. F. Cottrell, Collection 238, Center for Adventist Research, James White Library, Andrews University, Berrien Springs, Michigan, December 2005: 4-5. Vexi <http://www.centerforadventistresearch.org>.

³ În special memoria lui Froom, cel mai influent și mai proeminent în acțiunea din 1955–1957, este atacată josnic în mediul virtual de anumiți „miniștri” – independenți față de biserică, dar dependenți de duhuri rele. Singurii critici care merită atenție sunt cei care folosesc surse serioase, tratând cu respect memoria lui Froom, în ciuda recunoașterii că omul lui Dumnezeu a făcut și greșeli: Jean Zurcher (op. cit), Herbert Douglas (*La răscruce de drumuri*, 2008), George Knight (prefața noii ediții a cărții *Questions on Doctrine*).

⁴ Curios este că Douglass îl numără pe Fenton printre partizanii vechii hristologiei. Cf. H.E. Douglass, *A Fork in the Road*, 2008: 27-28. <http://www.cvdm.info/resources.html>.

DIN CUVÂNTUL DOMNULUI

Dragi copii, continuăm studierea Bibliei cu următoarele cărți (nu vă speriați că sunt mai multe decât de obicei, căci sunt foarte scurte): Filipeni; Coloseni; 1 și 2 Tesaloniceni; 1 și 2 Timotei; Tit; Filimon; Evrei; Iacov; 1 și 2 Petru.

A. Găsiți varianta corectă:

1. Cum va veni ziua Domnului?

- a. ca un musafir
- b. ca un hoț
- c. ca o rudă apropiată

2. Ce este credința?

- a. o încredere neclintită
- b. o suspiciune
- c. o incertitudine

**MIELUSEII
TURMEI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

3. „Rugați-vă _____” suntem îndemnați în 1 Tesaloniceni.

- a. din când în când
- b. doar la biserică – sâmbăta
- c. neîncetat

4. Un alt îndemn îl găsim în 1 Timotei 6:12 – „Luptă-te lupta cea _____ a credinței”.

- a. grea
- b. bună
- c. dureroasă

5. Completați următoarea declarație din Filipeni – „Pot totul în Hristos care _____”:

- a. mă iubește
- b. mă încurajează
- c. mă întărește

B. Puneți în ordine cuvintele următoare și veți descoperi ce înseamnă credința adevărată:

„credința: așa tot și fapte, n-are dacă ea în moartă este însăși.”

Răspunsuri: A. 1. (b) 2 Petru 3:10; 2. (a) Evrei 11:1; 3. (c) 1 Tesaloniceni 5:17; 4. (b) 1 Timotei 6:12; 5. (c) Filipeni 4:13. B. Iacov 2:17.

ÎN „DIMINEAȚA SUFLETULUI TĂU”

Omul trăiește nu numai în timp și în spațiu, ci și în dimensiunea atenției lui Dumnezeu. Domnul e grijă, nu doar putere. În esență, ceea ce Dumnezeu dorește este să dăruiască și să ierte. Pentru aceasta a pus în mișcare întregul proces de răscumpărare, care a culminat cu crucea și a fost confirmat prin înviere. Acest proces al răscumpărării, o mare taină a inimii lui Dumnezeu, este o realitate și aceasta nu numai pentru că o afirmă Biblia, ci și pentru că am văzut efectele lui în viața multor oameni. Este motivul pentru care știm că mărturisirea și iertarea sunt realități care ne transformă.

Fără harul lui Dumnezeu nu există mărturisire autentică. Mărturisirea este o disciplină dificilă, pentru că ne impune să facem ceva. De multe ori credem că toți ceilalți sunt mult avansați în sfințenie, în timp ce noi suntem izolați și singuri în păcatul nostru. Filosoful și moralistul francez François de la Rochefoucauld spunea: „Nu ne mărturisim micile defecte decât ca să-i convingem pe alții că n-avem defecte mari.”¹ Nu putem suporta să dezvăluim altora eșecurile și slăbiciunile noastre. De aceea, ne ascundem unii de alții și trăim în minciuni voalate și în ipocrizie.

De ce este lupta atât de necruțătoare? Deoarece Dumnezeu dorește să ne schimbăm, iar noi ne opunem cu încăpățănare. Refuzăm transformarea pe care o așteaptă Dumnezeu, adică o schimbare adevărată, reală. Nu este vorba aici despre un gen de chirurgie plastică, ci despre una radicală, de substanță – iată ce intenționează Dumnezeu să facă în noi. El vrea să pătrundă adânc în cutele sufletului nostru și să-l scoată pe Iacov din noi.

De ce credeți că îngerul l-a întrebat pe Iacov care-i este numele? „Omul acela i-a zis: «Cum îți este numele?» «Iacov», a răspuns el” (Geneza 32:27). Dorea pur și simplu o informație? Îl trimisese Dumnezeu cu un mandat de arestare „pentru oricine poate fi implicat”? Nu cred.

Mărturisirea – aceasta căuta îngerul. Nu informație, ci mărturisire. În limba ebraică, în încercarea de a afla identitatea cuiva, apelăm la formularea: „Cine ești?” Însă „cum îți este numele?” înseamnă altceva. Întrebarea aceasta se referă la caracterul persoanei, la înțelesul numelui său.

Vrei binecuvântarea? Cât de mult? Care îți este numele, numele cel adevărat, adânc, din cele mai întunecate colțuri, din labirinturile ascunse ale ființei tale?

Dumnezeu îl silea pe Iacov să înfrunte adevărul despre sine însuși și acest lucru înseamnă luptă. Cum spunea T.S. Eliot: „Omul nu poate suporta mult adevăr deoda-

tă, mai ales adevărul despre sine însuși.”² Puterea noastră de auto-iluzionare este uriașă, acesta este modul nostru de a supraviețui.

Vorbește! Nu este nicio altă cale. Niciodată nu îți vei înțelege viața dacă nu îți înțelegi numele.

Și el a strigat: „Iacov!” De fapt, el a strigat: „Minciuni! Înșelăciune! Înșelător! Șarlatan!” Spre dimineață, când a spus adevărul, a experimentat transformarea!

Ce ai răspunde tu? Ce aș răspunde eu?

Când știm însă că poporul lui Dumnezeu este în primul rând o părtășie a celor păcătoși, suntem gata să auzim chemarea necondiționată a dragostei lui Dumnezeu și să ne mărturisim nevoile în mod deschis înaintea fraților și surorilor. Mărturisirea este un curs de acțiune ales în mod deliberat și care ne aduce în umbra Celui Atotputernic. Mărturisindu-ne unii altora greșelile declanșăm o putere vindecătoare prin care omenescul din noi nu mai este negat, ci transformat.

Este important și drept să vorbim despre durerile sufletului nostru. În „dimineața sufletului tău”, vei avea ocazia să afli un adevăr prețios și eliberator. Vei afla că este bine să-I spui lui Dumnezeu ce simți. La urma urmei, El știe deja totul. Niciodată nu-I vom putea spune lui Dumnezeu ceva ce El să nu fi știut dinainte. Niciodată Dumnezeu nu va rămâne mut de uimire la auzul mărturisirilor tale. El așteaptă acea mărturisire „în care nu există nicio scuză pentru păcat și nicio încercare de îndreptățire de sine”³, oferind și făgăduința: „Dacă ne mărturisim păcatele, EL este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). ■

**PUTEREA
MĂRTURISIRII
STEFAN
TOMOIAGA**

**„CINE ÎȘI ASCUNDE FĂRĂDELEGIILE NU PROPĂȘEȘTE, DAR CINE LE MĂRTURISEȘTE ȘI SE LASĂ DE ELE CAPĂTĂ ÎNDURARE.”
(PROVERBELE 28:13)**

¹ François de la Rochefoucauld, *Maxime și reflecții*, Editura Minerva, București, 1972, p. 120.

² „Introducere la poemul Tărâmul pustiit” în *Antologia Norton de poezie modernă*, Richard Ellman și Robert O’Clair, 1973, p. 116.

³ Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 41.

Stefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

SPITALUL ADVENTIST
TÎRGU MUREȘ

DIRECȚIONEAZĂ 2% DIN IMPOZITUL PE VENIT
SUSȚINE CONSTRUIREA UNUI SPITAL ONCOLOGIC
MODERN, UNDE MEDICINA ȘI COMPASIUNEA VOR
ADUCE VINDECARE PENTRU TRUP, MINTE ȘI SPIRIT.

WWW.SPITALULADVENTIST.RO/2
COMPLETEAZĂ ONLINE ȘI DESCARCĂ FORMULARUL

DACĂ ÎN 2018 AI AVUT VENITURI DIN SALARII,
COMPLETEAZĂ DECLARAȚIA 230 CU DATELE DE MAI
JOS ȘI DEPUNE-O SAU TRIMITE-O CU SCRISOARE
RECOMANDATĂ LA DIRECȚIA ANAF DE CARE APARTȚII,
PÂNĂ PE 15 MARTIE 2019.

FUNDAȚIA PENTRU SPITALUL ADVENTIST
CIF: 36714175

CONT BANCAR: RO21BTRLRONCRT0365837301